

NIEUWE AVONTUREN

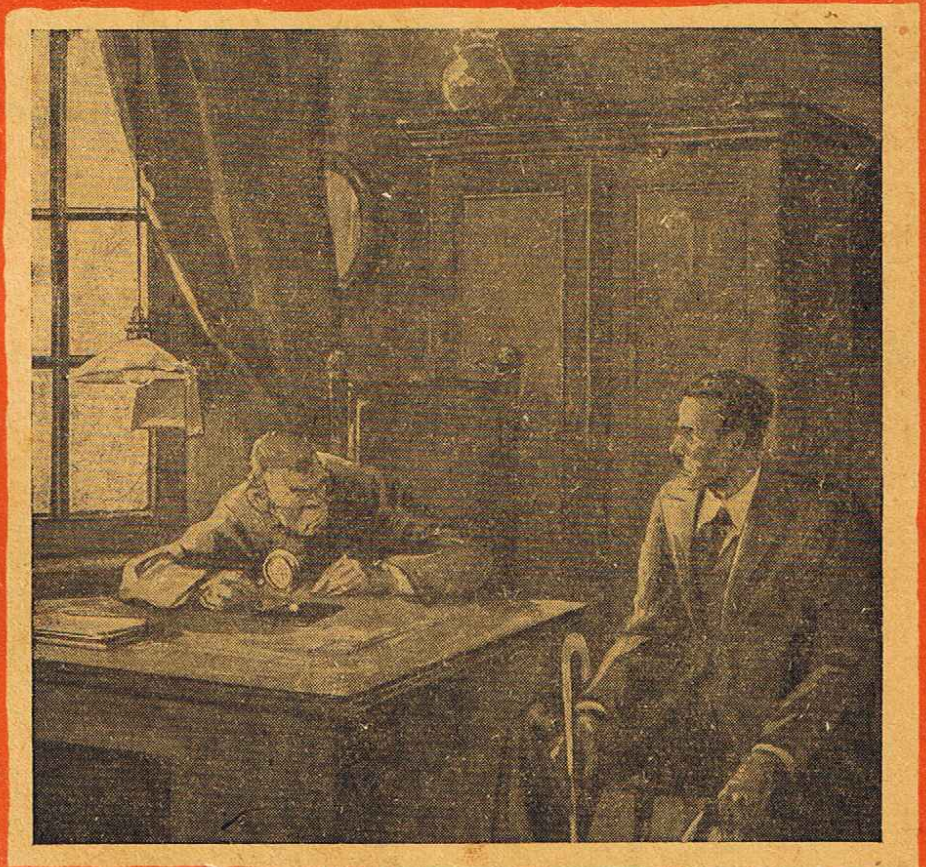
Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

De Giftgas-centrale

Nr 2116

NEDERLAND : 40 Ct.
BELGIE : 6 Fr.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Gifgas-centrale

HOOFDSTUK I.

DE AANRIJDING

De zwaargebouwde chauffeur van de grote, gesloten wagen deed stellig alles wat hij kon, om zijn auto nog tot stilstand te brengen, maar de man, die de tweede wagen bestuurde, welke uit een zijstraat kwam schieten, verkeerde blijkbaar in de veronderstelling, dat hij juist het tegenovergestelde moest doen en dan nog wel voorbij de ander zou kunnen glippen, door zijn gaspedaal in te drukken, maar zijn berekening faalde

en met krakend geweld, onder gesplinter van hout en glas en het oprullen van een paar bumpers, reden de beide auto's op elkaar in, alsof zij levende wezens waren, woeste stieren, die een strijd op leven en dood gingen uitvechten.

De auto's waren ongelijk in grootte, de gesloten limousine won het ver in bouw en stevigheid en het kan dus geen wonder baren, dat de kleinere, die uit

de zijstraat was komen schieten, het onderspit moest delven, zodat er weinig meer van overbleef dan een vormeloze massa, waartussen de chauffeur, de enige persoon, die zich in het wagentje had bevonden, bloedend rondkroop, met een diepe snede, dwars over zijn wangen.

Aanrijdingen in een stad als New York zijn aan de orde van de dag en zelfs van de nacht, maar toch trekken zij altijd nog nieuwsgierigen in overvloed, benevens, gelijk vanzelf spreekt, een politieagent, die wel altijd in de buurt is.

De aanrijding had bovendien plaats op een druk punt, in het hartje van de stad, namelijk op de hoek van de 110de straat en de Fifth Avenue en dat nog wel op een spitsuur, omtrent één uur in de namiddag, als wanneer de magazijnen en winkels, de kantoren en de stations weer vol personeel lopen, na het lunchuur.

Onmiddellijk nadat de grote limousine zo krachtdadig tot stilstand was gebracht, werd het voorportier geopend en een soort reus wrong zich daaruit met een dreigende blik, die weinig goeds voorspelde voor de tegenpartij.

Hij bond echter onmiddellijk in, toen hij bemerkte in welke toestand de tegenpartij zich bevond, als men dit woord mag gebruiken, de uitdrukking van zijn breed gelaat veranderde aanstonds en met een soort geknor van beklag boog hij zich over de man heen en tilde hem voorzichtiger op, dan een moeder het haar kind had kunnen doen.

De man was buiten kennis geraakt en lag met een doodsbleek gezicht in zijn sterke armen.

De reus werd op de voet gevolgd door een tweede man, elegant gekleed, niet jong meer, die blijkbaar naast hem had gezeten, en nu een blik wierp op de gewonde chauffeur.

— Het was mijn schuld niet, werkelijk niet, mylord, zei de Hercules op zachte toon.

— Verontschuldigt je niet, James, je hebt gedaan wat je kon om het ongeluk te vermijden! Ik zie daar aan de overzijde een apotheek, draag hem daar maar binnen. Ik zal...

De spreker hield eensklaps op, keek verbaasd rond, haalde zijn neus op en zei toen, haastig besluitend:

— Draag hem vlug weg, ik kom aanstonds!

Juist op hetzelfde ogenblik, dat er een agent kwam aanlopen, terwijl een man van de motorbrigade in de verte naderde, liep de heer, die de reusachtige chauffeur met de Engelse titel van Mylord had aangesproken, vlug om de geramde wagen heen, keek naar het nummerbord en prentte zich het nummer goed in het geheugen.

Toen zei hij op rustige toon tot de omstaanders, die hoe langer hoe dichter oprongen:

— Als ik u was, zou ik niet te dichtbij komen. Het is hier vrij gevaarlijk.

— Maar voor de duivel, dat lijkt wel traangas, riep de agent, die al klaar stond met « bonboekje » en potlood. Terug jullie!

Voor enige omstanders was het al bijna te laat, want een giftige damp, schier onzichtbaar, steeg op uit de overblijfselen van de kleine wagen en verspreidde zich snel.

— Waar is de chauffeur van die vergiftwagen? bulderde de agent.

— De man is zwaar gewond; ik heb hem door mijn eigen chauffeur in gindse apotheek laten dragen, antwoordde de gevraagde.

De agent nam met het oog van een kenner de situatie op. Het was duidelijk te bemerken aan de wijze waarop de wagens stonden, dat de kleine auto de grote de voorrang had moeten laten en dit had nagelaten.

Daar ook hem de verdachte, prikkelende en adembenemende lucht onmiddellijk was opgevallen, maakte hij, met behulp van de twee inmiddels ter plaatse aangekomen motoragenten, ruim baan,

ofschoon dat lastig genoeg was, want ook de agenten raakten bijna onder de invloed van het giftige gas, dat zonder de minste twijfel afkomstig was uit een glazen mandenfles, die een liter of vijf moest kunnen bevatten en die in gruiszels op de bodem van het gehavende wagentje lag.

Het duurde bijna een half uur voor het gevaarlijke gas zich voldoende verspreid en met de lucht vermengd had, en die tijd besteedde de agent om enige getuigen te ondervragen, die eenparig de schuld van de chauffeur van de kleine wagen aantoonde, en deze man zelf een paar vragen te stellen, toen hij weer bij kennis was.

Het bleek dat de gewonde een rib had gebroken, een voet ernstig had verstuikt en een paar diepe sneden in wangen en voorhoofd had gekregen, veroorzaakt door het brekende glas van de voorruit.

En toen kwam natuurlijk ook de vraag aan de beurt, waarheen die grote fles met gifgas vervoerd had moeten worden, hoe de man aan het gevaarlijke goedje kwam en waar zijn geleidebrief was, die in bijna ieder land vereist wordt, bij het vervoer van gevaarlijke of ontplofbare stoffen.

Op het horen van die vraag, scheen de chauffeur plotseling weer veel erger te worden, tenminste hij liet een onduidelijk, kreunend geluid horen, maakte een vaag gebaar, rolde eerst wat met de ogen en sloot ze toen.

— Nu, dat zal wel worden uitgemakt, bromde de agent. Uw naam en adres, mijnheer, als ik u verzoeken mag?

Deze vraag was gericht tot de lange Engelsman, met zijn gedistingeerd voorkomen, die, naar het scheen, na een kleine aarzeling ten antwoord gaf.

— Graaf Seymour Palmhurst. En mijn adres is, tenminste voorlopig, Majestic Hotel.

De agent noteerde ijverig, raadpleegde zijn horloge, vulde het tijdstip in, voegde er de beide autonummers bij,

klapte zijn boekje dicht en ging toen de nodige maatregelen nemen, om de beide wagens « van elkaar te weken ».

Er kwam een kraanwagen bij te pas, die de kleine wagen op sleeptouw nam en hem voorlopig naar een dichtbijzijnde garage reed, in afwachting, dat de eigenaar hem zou kunnen komen afhalen.

Het bleek dat de grote wagen, weliswaar enigszins gehavend, op eigen kracht verder kon rijden.

Een rit van omstreeks een kwartier bracht de beide mannen tot voor het zoeven genoemde hotel, waar Graaf Palmhurst uitstapte en een kamer bestelde, benevens een plaats voor zijn wagen in de uitgestrekte garage, die het hotel bezit.

— Gaan we hier wonen, mylord? vroeg de reus achter het stuurwiel, nieuwsgierig, want hij had zijn meester voor de cirkelvormige toonbank zien staan, waar de hotelklerken de namen en de nummers der logeerkamer plegen te noteren.

— Neen James, antwoordde de andere glimlachend. Maar ik moest die agent een adres opgeven, en ik was er volstrekt niet op gesteld, hem het juiste op te doen schrijven. En rijd nu maar vlug naar huis, zodat we mijnheer Brand op de hoogte kunnen brengen.

Hij stapte weer in, en de auto reed voort, thans meer dan vijf kwartier aan een stuk, tot aan de grens van een der noordelijke voorsteden, die zich uitstrekken tot aan de oever van de Oceaan.

Hier hield de wagen stil voor een van de kleine, eenvoudige, maar met alle comfort uitgeruste villa's, omgeven door een tuin, die de Amerikaanse zakenman zo gaarne pleegt te bewonen, ook al moet zijn arbeid hem dag in dag uit naar het hartje van de city voeren, soms twee uren rijdens ver.

Er behoorde natuurlijk een garage bij en daar werd de auto ingereden. Terwijl Henderson dit werkje verrichtte, met een hart, dat bloedde en een mond, die

vloekte bij het zien van de verbogen bumper en de gedeukte koplampen, trad de ander het huis binnen, ontdeed zich in de vestibule van hoed en overjas, wipte met jeugdige vlugheid een trap op, en trad toen een vertrek binnen, eenvoudig gemeubeld als een werkkamer, waar een jonge, blonde man ijverig bezig was met de studie van een stapeltje dagbladen.

— Nu al terug, Edward? riep Charles Brand op blijde toon, terwijl hij zijn kranten neerwierp. Ik dacht dat je voornemens was, je onderzoekingsstocht over heel New-York uit te strekken.

— Dat was ik ook van plan, Charles, maar ik voelde er weinig voor met een gehavende wagen dat werk te verrichten.

— Is er een ongeluk gebeurd? riep Brand, dadelijk verschrikt.

— Een aanrijding. Het had weinig te betekenen, tenminste voor James en mij. Alleen was ik verplicht, hoewel tot mijn leedwezen, mijn pseudoniem op te geven aan een ijverige agent, en snel een adres te bedenken. Daar ik niet verkoos dit huis al te bekend te maken, noemde ik de Majestic en was ik wel verplicht daar een kamer te huren, die ik zeer waarschijnlijk niet eens zal betreden. Alleen heb ik natuurlijk verzocht, eventuele stukken van de politie voor mij aan te nemen en te bewaren. Ik vrees namelijk, dat ik wel als getuige zal moeten verschijnen. Mijn nummer is natuurlijk opgenomen. Intussen, dit alles beduidt niets, naast de zonderlinge ontdekking, die wij deden, de politie en ik. Die ernstig gewonde chauffeur vervoerde namelijk niets meer of minder dan een zware kruik met een of ander gifgas gevuld.

— Vloeibaar gas? Dat is een heel gevaarlijke onderneming, dunkt mij, riep Brand uit.

— Ongetwijfeld. De fles brak, de vloeistof verspreidde zich en als de agent de mensen niet teruggedrongen had, zouden er waarschijnlijk ongeluk-

ken zijn gebeurd. En die zouden toch gebeurd zijn, als de fles geheel gevuld was, wat waarschijnlijk niet het geval is geweest. Maar ik vraag mij af, hoe de chauffeur aan dat gevaarlijke goede kwam en wat hij er mee voor had. Om kort te gaan, ik wil onderzoeken wie de eigenaar is van die wagen, zoals ook de politie dat wel zal doen, hoewel mijn doel niet het hare is. Ben je hier gereed met je werk?

— Bijna. Verlang je, dat ik met je meega?

— Als je tenminste op het ogenblik niets beters te doen hebt. Ik heb hier het nummer van de auto en een blik in de registers van het bureau van uitgifte van nummerbewijzen, zal wel voldoende zijn.

Brand pakte zijn stapel kranten vlug in een lade, voegde er enige volgetikte vellen papier bij, bezaaid met data en namen, greep zijn hoed en sloot zich bij Raffles aan, die reeds bij de deur stond te wachten.

De ruime garage bevatte nog een tweede wagen, klein maar zeer snel, en deze zouden zij gebruiken op hun onderzoekingsstocht.

Anderhalf uur later wist Raffles wat hij weten wilde. De eigenaar van de auto, die met de zijne in botsing was gekomen, heette Ernest Dorcas en woonde in de Shephard Street, een der oudste van New York, niet ver van het uiterste punt van Manhattan, daar, waar de reusachtige wolkenkrabbers zijn.

De New Yorker pleegt deze buurt de « tip of Manhattan » te noemen.

Zodra Raffles dit wist, verloor hij geen tijd, maar stapte met Brand weer in de snelle wagen en reed langs eindeloze, lijnrechte straten, tot in het hartje van Manhattan, waar de wolkenkrabbers bij tientallen uit de rotsige bodem rezen en naar de hemel streefden, veertig, zestig en zelfs meer verdiepingen hoog, als trotse getuigen van de energie en de durf van de bewoners dezer merkwaardige stad.

Shephard Street bleek een niet al te brede straat te zijn, evenwijdig lopend met de kade, waaraan tal van pieren gebouwd zijn, en op omstreeks een kwartier uur gaans van de Brooklyn Bridge.

Het is een vreemde buurt, want men vindt hier nog, al zijn ze weinig talrijk, huizen uit het begin der zeventiende eeuw, naast de voortbrengselen van de allernieuwste bouwnijverheid, die zich bijna uitsluitend bedient van staal, beton en glas.

In een van die oude huizen, vier verdiepingen hoog, met een brede, gebeeldhouwde deur in het midden van de gevel, bleek Ernest Dorcas te wonen.

Zijn naam was te vinden op een fraai bewerkte koperen plaat naast de deurpost, waarop zelfs de overblijfselen van een klopper nog te zien waren, terwijl onder zijn naam het woordje juwelier prijkte.

Brand keek Raffles eens aan, en zei schouderophalend:

— Ik heb nog nooit gehoord dat een juwelier zich ophoudt met gifgassen!

— Tegenwoordig is alles mogelijk, mijn waarde, en ik verzeker je, dat de combinatie niet eens zo dwaas is, zei Raffles, het huis opnemend met de blik van de man, die een groot liefhebber is van oudheden. En wat zegt eigenlijk het woord juwelier? Wie weet wat wij ontdekken, als wij nader op de zaak ingaan! Ik hoop, dat je er lust in hebt, Charles?

— Neem mij niet kwalijk, zie ik eruit als iemand, die er weinig lust in heeft? vroeg Brand verlegen.

— Ja, Charles! Eerlijk gezegd, zie je eruit als iemand, die het liefst met een van die grote schepen daar, naar Engeland zou willen oversteken.

— Oprechtheid tegen eerlijkheid, Edward, dan verraadt mijn uiterlijk bij deze gelegenheid mijn diepste gedachten, antwoordde Brand met een zucht.

HOOFDSTUK II.

DE DIAMANT

Raffles bekeek het huis vanuit enige afstand nauwkeurig en zei toen, met een glimlach, tot Brand:

— Een mooi, oud huis!

— Oud, maar niet mooi! Ik vind dat het er griezelig uitziet, zelfs midden op de dag! Het heeft iets van een kleine gevangenis met die grauwe steenkleur, die dikke muren, die vensters, die gelijkvloers overal getralied zijn. Stap je uit?

Er klonk verbazing in zijn stem, toen hij bemerkte, dat Raffles het portier opende en aanstalten maakte om de wagen te verlaten.

— Ik zal spoedig terugkomen, Charles. Rijd wat op, tot die hoek daar, en blijf daar op me wachten. Trouwens, er is geen sprake van, dat mij in dat huis gevaar zou kunnen bedreigen.

— Daar ben ik niet zo zeker van, gaf Brand op ernstige toon te kennen. Een man, die van dat gevaarlijke goedje laat vervoeren, is tot nog heel wat erger dingen in staat. Wisten we maar waar toe het had moeten dienen, dan konden wij hem dadelijk laten arresteren.

— Het eerste wil ik ook graag weten en daarom ga ik mijnheer Dorcas opzoeken. Het is merkwaardig op te merken, hoe spoedig zij tegenwoordig dreigt met de politie, als het anderen betreft.

— Maar ik heb de stellige indruk, dat die kerel een hoogst gevaarlijk sujet is, verdedigde Brand zich.

— Wat zou dat, indien dat gevaarlijk sujet tevens een goed voorwerp is om wat van zijn, ongetwijfeld onrechtmatig verworven bezit in mijn zak over te hevelen?

Raffles had het portier al dicht gedaan.

En op een toon van wanhoop fluisterde Brand, die achter het stuurwiel was geschoven:

— Als die kerel werkelijk een bandiet is, dan zal hij je toch niet binnenlaten?

— Een zonderlinge opmerking! zei Raffles spottend. Ik heb iets bij mij, Charles, dat mij de deuren van al deze soort gevaarlijke huizen onmiddellijk zou openen!

Hij had de hand in de zak gestoken, haalde er een klein doosje uit, een heel eenvoudig filmdoosje, opende het, en daar lag, op een bedje van donkere watten, een zeer grote, fraaie diamant, blauwachtig van kleur, en schitterend in alle kleuren van de regenboog.

— Wat wil je daarmee doen? vroeg Brand ademloos.

— Die wil ik Dorcas ten verkoop aanbieden.

— Maar, dat is onmogelijk! Dat is een van die stenen uit de zaak in de Bishopstreet! Dat gebeurde nog geen half jaar geleden! Een heler, die maar een knip voor zijn neus waard is, moet ogenblikkelijk die steen herkennen.

— Charles, je verbaast me! Daarop reken ik immers! Laat hij die steen maar herkennen en geloven, dat hij op onrechtmatige wijze in mijn bezit kwam, hetgeen overigens met de waarheid volkomen strookt. Waarom zou hij anders een heler zijn? Geloof je, dat een heler er zich om bekommert hoe men in het bezit van een fraaie diamant komt? Tot aan die zijstraat, wat ik je verzoeken mag, en wacht daar rustig op mijn terugkomst.

Brand zag dat Raffles ongeduldig en prikkelbaar was. Hij zweeg daarom, wel wetend, dat ieder verder woord overbodig zou zijn.

Hij reed langzaam en als met tegenzin naar de plek, die hem was aangezezen, telkens omziende naar Raffles, op gevaar af, te worden aangereden of een ander letsel te berokkenen.

Raffles had het doosje weer gesloten en in zijn zak laten glijden en richtte zijn schreden naar de huisdeur van het oude, schijnbaar onbewoonde huis, dat daar stil en somber scheen te peinzen.

Er was een elektrische bel en toen hij daar op drukte, behoefde hij niet lang te wachten of de zware deur werd geopend door een oude vrouw, een ware totebel, een soort van moderne heks, met een uiterst ongunstige tronie, en die hem even achterdochtig opnam, vóór ze weinig gastvrij vroeg:

— Wat wilt u?

— Ik wil mijnheer Dorcas spreken over zaken.

— Hebt u dan uw bezoek van te voren aangekondigd?

— Dat niet, maar het is hier toch een kantoor?

— Misschien is het een kantoor, maar het is geen dertig cents bazar, waar men zo maar in en uit loopt, zei het oude wijf, nors. Naam?

— O, die doet er in het geheel niet toe, maar als er dan volstrekt een naam nodig is, om mij aan te dienen, zeg dan maar, wacht eens, Vrijdag, 13 October, Bishopstreet en voeg eraan toe, dan zal

mijnheer Dorcas het wel dadelijk begrijpen: de Blauwe Hope.

Het is niet zeker of de vrouw er iets van begreep, maar waarschijnlijk is het wel, want haar gehele tanige gezicht, vol rimpeltjes, helderde op; zij schommelde haastig weg, nadat ze Raffles kalmpjes weer op de stoep geschoven had, zodat deze gelegenheid kreeg, de omgeving wat nauwkeuriger op te nemen.

Schuin aan de overzijde was een grote, blijkbaar druk beklante bazar, daarnaast stond een bankgebouw, stevig en onneembaar als een vesting, met zijn armdikke tralies voor de ramen, vervolgens kwam een grote zogenaamde foodmarket en daarop nog andere winkels.

Daar ging de deur weer open, de heks trok Raffles bij een arm naar binnen en voerde hem door een met witte en donkerblauwe tegels geplaveide gang, die echter buitengewoon morsig was, naar een soort opkamertje, langs een trapje van vijf treden.

Dat opkamertje was niet groot, donker gestoffeerd, en half duister, want het ontving slechts licht door een ouderwets, smal raam, dat uitzicht gaf op een binnenplaats, beter gezegd op een betonnen koker, vochtig en zonloos.

Recht tegenover dat smalle raam bevond zich in de betonnen muur, aan de overzijde van die koker, een tweede venster, dat met houten blinden gesloten was.

Om althans iets te kunnen zien op heldere dagen, had de bewoner van dit oude huis dus zijn schrijftafel vlak naast het smalle venster moeten plaatsen, dat 's avonds door dikke, wollen gordijnen kon worden afgesloten.

Hij zelf echter zat in de schemering, voorbij het venster, een klein aapachtig man, met een kale puntschedel, kleine kraaloojjes, zeer dicht bij elkander geplaatst onder een laag, wijkend voorhoofd, een buitengewoon lange, gewelfde bovenlip en brede kaken.

Wat nog meer tot dit aapachtig uiterlijk bijdroeg, was een wonderlijk, git-zwart ringbaardje, en dat waren vooral de lange, magere armen, die nog langer leken in het zwarte, vettige, versleten jasje, dat hij droeg.

Het eerste wat hij deed, toen de oude feeks de bezoeker binnenliet, was een brede, groene oogklep met een ruk boven zijn ogen te trekken en vervolgens de schakelaar om te draaien van een krachtige, elektrische lamp, zodat Raffles door het volle licht bestraald werd.

Raffles was echter te ervaren, om deze toeleg niet te doorzien, wandelde glimlachend om de tafel heen, ofschoon Dorcas hem met een zwijgend gebaar een stoel aanwees, recht tegenover zich; trok een andere stoel naar zich toe en kwam nu eveneens half in de schaduw te zitten.

— Mijn ogen zijn niet bestand tegen zulk een overdaad van licht, Dorcas, begon hij kalm, zodra het oude wijf de deur had gesloten, na nog een nieuwsgierige blik op de bezoeker te hebben geworpen.

Dorcas schoof zijn stoel nog wat meer achteruit, nam Raffles geruime tijd, zonder een woord te spreken, op en begon toen met scherpe, rauwe stem, telkens onderbroken door hoesten:

— Als je de naam van de Blauwe Hope niet genoemd had, zou je hier nooit zijn toegelaten. Niemand komt in dit vertrek, zonder introductie. Ik heb leergeld betaald. Wie ben je?

— Ik begrijp, dat het makkelijker voor je is, Dorcas, mij een naam te geven. Noem me maar Quilp.

— Nu dan, mijnheer Quilp, ik houd er niet van om veel woorden te verspillen. Wilde je met je introductie zeggen, dat je de bekende Hope-diamant in je bezit hebt?

— Hier is hij, antwoordde Raffles eenvoudig.

De lange apenarm was al uitgestoken, een soort klauw greep het doosje en

opende het, alles met verwonderlijke snelheid.

Bij het zien van de steen liet Dorcas een kreunende zucht horen, hij boog er zich dicht over heen, vatte de steen behoedzaam tussen zijn spitse vingers, legde hem voor zich op een met zwart fluweel bespannen plankje, en begon hem met de grootste aandacht te beschouwen, eerst met het blote oog, toen met behulp van een loupe.

Raffles beschouwde, op zijn beurt, de man met zijn koele, onderzoekende blik van de geneesheer, die een zeldzaam ziektegeval voor zich heeft, vervolgens ging zijn blik, scherp en niets overslaande, langzaam door de kamer, die voor een deel in schemering was gehuld.

Hij zag in een hoek, aan dezelfde zijde waar zich het raam bevond, een groot sitsen portière, waarachter zich waarschijnlijk wel een verbindingsdeur zou bevinden.

Aan de rechterzijwand hing een groot, zeer oud schilderij, met een laag stof overdekt, waardoor de voorstelling bijna onzichtbaar was geworden en in een bijna zwart geworden, vergulden lijst.

Hij meende echter onduidelijk een grote mannenkop te ontdekken als hoofdmotief, geschilderd op de wijze van Frans Hals.

Onder dat schilderij stond een kleine brandkast, die, in tegenstelling met haar omgeving, blijkbaar splinternieuw was, en van een model, dat Raffles, tot zijn eigen verbazing, niet kon thuisbrengen, ofschoon hij er van overtuigd meende te zijn, dat er geen brandkast-fabriek ter wereld bestond, of hij kende al haar producten. Misschien was het een kast, speciaal naar aanwijzing van die kleine duivel daar, met zijn saterkop, vervaardigd.

Daarnaast en bijna in de hoek, stond een zeer fraai, oud meubel, een met koper beslagen ladekast, die Raffles bijna onweerstaanbaar aantrok, en al zijn begeerte van oudheldliefhebber opwekte.

In de wand, die tegenover het venster was, bevond zich alleen maar de deur, waardoor hij was binnengetreten en daarboven was een eigenaardig luikje, dat dadelijk de aandacht van Raffles getrokken had en waarvan hij de bedoeling niet al te goed begreep.

Dan kwam de derde wand, waartegen een oude, mahoniehouten sofa geplaatst was, en ook daarboven hing een oud schilderij, bijna onkenbaar geworden, maar dat waarschijnlijk een zeegevecht moest voorstellen.

Ten slotte kwam de wand, waarin zich het smalle raam bevond en daarnevens stond een oud-hollandse boekenkast met een stevig slot, die echter waarschijnlijk wel geen boeken zou bevatten.

Raffles kreeg alle tijd om een en ander op te merken, want die kleine aap daarginds, besteedde wel een kwartier aan de beschouwing van de steen, nu en dan schorre kreetjes van verrukking slakend.

Toen legde hij met een plotseling gebaar het vergrootglas terzijde, hief langzaam het hoofd op, keek zijn bezoeker met grote aandacht aan, en zei toen, telkens hoestend en de hand op zijn borst drukkend.

— Dit is de Blauwe Hope diamant, zonder enige twijfel. Hoe kom je eraan, Quilp?

— Een vreemde vraag, Dorcas. Zijn de jongens soms gevonden, die dat zaakje in Bishopstreet hebben opgeknapt?

— Dat is waar, die prachtige onderneming heeft de politie niet kunnen afstraffen, hihi! grinnikte Dorcas. Zozo, dus daar heb jij de hand in gehad. Knap, verbazend knap. Een andere vraag: waarom kom je er juist mee bij mij?

— Maar mijn waarde Dorcas, denk je met een loopjongen te doen te hebben, zei Raffles op verwijtende toon. Dacht je dat ik niet bekend ben in de wereld van het nobele gajes?

— Alles goed en wel, maar je bent niet van hier. Ik geloof, dat ik iedereen

ken, die zich op de vlakte vertoont. Kom je uit Chicago?

— Wat doet het ertoe, waar ik vandaan kom? Ik kom je een steen aanbieden. Zeg me, wat je er voor geeft. Ik weet, dat je geen ordinaire snees bent, je weet wat iemand toekomt! Het heeft me moeite genoeg gekost om dit mooie steentje tussen mijn vingers te krijgen.

Raffles sprak het dievenbargoens zo vlot, alsof hij nooit anders gedaan had, en Dorcas voelde zijn argwaan wijken, bekeek opnieuw de steen, maar zei toen bedachtzaam, na een luide kuch:

— Ik spreek eerlijk met je, Quilp, hoe je duivelse naam dan ook mag zijn, en waar je dan ook vandaan komt. Die steen heeft destijds in de Bishopstreet geprijsd gelegen voor twintigduizend dollar. Een ronde som. Ik zeg niet, dat het teveel is. Maar, nu ligt de zaak er heel anders toe. Als je je mooie beroep waard bent, dan weet je even goed als ik, dat de Blauwe Hope zo bekend is als de bonte hond. Hem zo verkopen gaat niet. Hij zou veranderd moeten worden. Dat overslijpen kost geld, en vermindert de waarde aanzienlijk.

— Bewaar hem dan, tot je hem veilig van de hand kunt doen.

— Neen, dat is me te gevaarlijk, nu de belastingen nog voortdurend hoger worden. Nu, ik zal je een som noemen. Ik geef je er contant, laat eens zien, vijftien honderd voor.

Raffles had een sigaret aangestoken en blies een wolk rook recht in de richting van Dorcas. Toen stond hij bedaard op, nam de prachtige steen van het fluweel, waarop hij nog altijd flonkerde, borg hem weg in het doosje en zei, terwijl hij het nonchalant in zijn zak liet glijden:

— Laten we over iets anders praten, Dorcas.

Het gedrochtelijke mannetje keek Raffles woedend aan en zei met zijn krassende stem:

— Wat had je dan gedacht? Ik zeg je toch, dat de steen gekloofd moet wor-

den. Je moet toch ook inzien, dat men tegenwoordig zulke dingen niet lang kan bewaren. Nu dan, ik ga tot tweeduizend, maar dan ook geen cent meer. En contant! En dan hoor ik nog in een gekkenhuis thuis, want nog nooit heb ik een van de jongens geld gegeven voor een steentje, vóór ik hem zelf had verkocht. En die namen met heel wat minder genoegen dan jij. Ben je zo 'n hoge Piet?

— Een zeer hoge Piet, Dorcas, antwoordde Raffles met volmaakte ernst. Veel hoger dan jij wel denkt. Laten we er niet meer over praten. Diamanten worden steeds duurder, tenminste de goede. Wij zijn hier in Amerika en als je wat wacht, kun je dat ding in zijn geheel verkopen aan een van dezelfde rijke gosers, die voor veel poen gestolen

schilderijen en beelden uit het Louvre en andere musea opkopen. Heb je er tienduizend voor over?

— Je bent gek! schreeuwde Dorcas zijn smalle schouders ophalend. Jij bent zeker nog niet lang in de beweging. De helft van de winkelprijs durft hij vragen! Nu, laat hem nog eens zien, misschien drie duizend...

— Zwijs nu maar, Dorcas, zei Raffles kortaf. Die zaak is afgedaan. Maar misschien kan ik op een ander gebied een mazzeltje met je doen. Vertel me eens even, als aan een goede makker, waarvoor en voor wie was dat gigas bestemd, dat je vanmiddag door een van je mannen, en nog al onvoorzichtig, in een auto liet vervoeren?

HOOFDSTUK III.

DE BLAUWE HOPE

Dorcas was stellig niet mooi, als hij zijn gelaat in rust hield, maar de woeste, wraakzuchtige uitdrukking, die nu op zijn smal gezicht verscheen, deed hem meer dan ooit gelijken op een toornige gorilla.

Zijn kleine oogjes flikkerden en zijn stem was nauwelijks verstaanbaar, toen hij vroeg, na bijna gestikt te zijn in een lange hoestbui:

— Wat moet dat betekenen? Wat bedoel je met die vraag?

— De bedoeling is nog al duidelijk, antwoordde Raffles ongeduldig. Ik ben nieuwsgierig uitgevallen. Je wagen is vanmiddag in botsing gekomen met een andere, je wagen is, als het ware, gekraakt; daarbij is een fles gebroken, die een heel verdacht, waterhelder goedje bevatte, zo bedwelmend, dat de politie haastig de straat moest afzetten, en je behoeft mij niet zo gemeen aan te kijken, want je begrijpt wel, dat ik niet de enige bezitter ben van dat geheim. Ik ben echter misschien wel de enige, die

graag uit jouw mond een verklaring zou horen vóór de politie je het vuur aan de schenen legt. Je zult toch ook wel weten, dat het verboden is, behalve natuurlijk aan degenen, die de officiële opdracht hebben, andere mensen met gas te vermoorden, zulk gevaarlijk goedje te vervoeren.

Dorcas was blijkbaar aan een heftige ontroering ten prooi, het schuim stond hem op de lippen en stotend kwamen de woorden over zijn bloedloze lippen:

— Is de fles gebroken, is alles verloren gegaan, heb je het zelf gezien? Je beliegt me dus niet? O, die ellendeling. Die ezelachtige schurk! Heeft hij er het leven bij ingeschoten? Is hij ook gekraakt, die een maand geduldige arbeid heeft vernietigd, die mijn plannen, mijn schitterende plannen ...

Hier beheerste hij zich uit alle macht en hield met spreken op, terwijl hij Raffles een duistere blik toewierp en met geheel veranderde stem voortging, terwijl zijn gekromde handen sidderden aan het einde van zijn lange armen:

— Waarom wil je het weten? Wat raakt het je? Het was gigas, als je het dan weten wilt. Maar verder? Laat me met rust en maak dat je weg komt. Handel kunnen wij toch niet drijven. Maar ik wil je nog één ding zeggen, Quilp, het is nooit gezond voor de man geweest, die mij een kostbaar stuk geweigerd heeft, dat ik gaarne tegen een redelijke prijs in bezit wilde hebben.

— Maar jouw prijs is niet redelijk, Dorcas! verweerde Raffles zich... Je tracht mij te bestellen, en dat duld ik niet.

— Ik ben gewend om zelf te beoordelen of mijn prijzen billijk zijn, hernam het afschuwelijke gedrocht achter de tafel, woest. Je bedenkt je niet?

— Ik heb mij al bedacht.

— Het is goed. Ik hoop, dat je er geen berouw van zult hebben. En wat dat ongeluk van vanmiddag betreft, waarvan ik nog niets heb gehoord, dat zou ik maar spoedig vergeten, als ik

jouw was. Men moet zich nooit zoveel bemoeien met wat Ernest Dorcas uitspricht, zo voor zijn particulier vermaak. En verdwijn nu. Ik zal je bij hoge uitzondering morgen nog gelegenheid geven terug te komen, want dan heb je je misschien bedacht.

— Ik zal niet terugkomen, Dorcas, tenminste niet wegens de Blauwe Hope. En toch zeg ik je: tot weerziens.

Juist op het ogenblik, dat hij zich wilde omwenden, stond het hele half-duistere vertrek voor een onderdeel van een seconde in een zeer schel licht.

Raffles glimlachte flauwtjes en zei:

— Een foto met bliksemlicht? Nu, mijnentwege. Ik laat graag een souvenir van mij in je handen achter. Ha, ik zie het al, de lens van het toestel zit achter een der ogen van die mannenkop op dat schilderij. Goed bedacht! Jij hebt zoeven van gevaren gesproken, Dorcas, die een man kunnen bedreigen. Ik zal er voor jou ook een opnoemen. Het kan gevaarlijk zijn, wanneer iemand tegen mijn zin een foto van mij in zijn bezit heeft. Nogmaals, tot weerziens.

Raffles was met een paar stappen bij de deur en greep de knop; de deur was gesloten.

Het volgende ogenblik was zijn kleine browning in zijn vuist.

— Geen grapjes, Dorcas! beval hij kortaf. Ik laat niet met mij spelen. Zorg dat die deur openkomt, en direct, want ik heb geen lust om hier langer te blijven.

Hij deed een paar stappen op het bureau toe en de browning ging de hoogte in.

Maar op hetzelfde ogenblik rees er bliksemsnel aan de andere kant van de tafel, daar waar Dorcas gezeten was, een soort stalen schild omhoog, dat hem volkomen beschermen moest tegen kogels uit zulk een klein wapen, en tegelijkertijd viel er, met een metalen geluid, een klep open, aan de voorzijde van het schrijfbureau, en daaruit wipten een zestal lopen, die eruit sagen

alsof zij van een gewoon geweer waren en een weinig waalervormig uitgespreid, zodat iedereen, waar hij zich ook in het vertrek ophield, althans zolang hij voor het bureau bleef, onherroepelijk door een van de kogels uit die lopen getroffen moest worden.

Achter de stalen wand klonk een duivelachtig lachje, en de hese stem van Dorcas spotte:

— Het blijkt uit alles, dat je hier een vreemdeling bent, Quilp. Begin je me nu langzamerhand te kennen? Een heler ben ik, nietwaar? Ik zal je tonen, dat ik een heel bijzondere ben. Jij kunt mij niet zien, maar ik zie jouw des te beter in een aardige spiegel, die ik bedacht heb. Zie je, ik ben ingenieur geweest, Quilp. En ik heb maar op een klein knopje, hier in de armleuning van mijn stoel te drukken, en dan kun je me nooit meer tegenwerken, nooit! Ik heb er erg veel lust in, Quilp, want je weet niet half hoe wraakzuchtig ik ben, haha! De steen!

— Wat bedoel je? vroeg Raffles, zonder zijn kalmte te verliezen, ofschoon hij zeer goed inzag, dat hij op dit ogenblik in de minderheid was.

— De Blauwe Hope! Ik heb me nooit laten dwarsbomen of afdingen en ik laat het me zeker niet doen door een nieuweling. Wat heb ik je geboden? Aanvankelijk bood ik je vijftienhonderd als uiterste koopsom. Je zult zien dat ik geen dief ben en ik wil je die som ook nu nog betalen. De steen! Werp het doosje op de tafel.

Raffles stak aarzelend de hand in de zak en wierp met een onderdrukte verwensing het doosje op de schrijftafel.

— En gooi nu je browning er maar naast!

Raffles had een ogenblik veel lust met een katachtige sprong boven op het bureau te springen en zich op de krates achter die stalen borstwering te werpen, maar hij was te verstandig om aan die lust toe te geven, want de kogels uit die

dreigende geweerlopen zouden sneller zijn dan hij.

Met een glimlach wierp hij het kleine wapen op het bureau en dadelijk verscheen er een van de lange armen om de hoek van het stalen schut, en nam zowel het doosje als het wapen met een snelle greep weg.

Bijna aanstonds daarna zakte het scherm weer, even vlug als het was opgerezen, maar de lopen bleven nog altijd dreigen.

Dorcas was weer zichtbaar geworden. In de ene hand hield hij Raffles browning, in de andere het geopende doosje.

Hij wierp er een blik in, zag dat de steen nog op zijn bed van watten lag, knikte grijnslachend, nam uit een lade enige bankbiljetten en schoof ze Raffles toe met de woorden:

— Gelijk oversteken! Hier is het bedrag wat ik je bood, en dat je dadelijk had moeten aannemen. Je weet nu precies met wie je te doen hebt, nietwaar? En als je nu de knop van de deur weer omdraait, zul je zien, dat ze open is. Mocht je weer iets te verkopen hebben, tegen een billijk bedrag, dan ben ik altijd tot je dienst. Sans rancune, niet waar? Ga dan nu maar heen en, vóór ik het vergeet, denk ook maar niet te veel over dat ongeluk van vanmiddag, waarnaar ik dadelijk zal informeren. Bemoel je niet met mijn zaken, want dat kan gevaarlijk zijn! Adieu, Quilp, en misschien wel tot ziens.

— O, zeker tot ziens! zei Raffles luchtig, de bankbiljetten tellend, ze oprollend en in zijn zak stekend. De ontmoeting is te aangenaam geweest. We zullen ze stellig herhalen in de toekomst, Dorcas.

Hij opende de deur, die nu geen tegenstand meer bood, stond in de gang en het volgende ogenblik had hij de vestibule bereikt, waar de heks hem als een schim tegemoet gleed en de deur voor hem opende, juist toen er opeens

door de smalle, slecht verlichte vestibule een schel ratelend geluid klonk, als van een alarmsein.

Onmiddellijk wilde het oude wijf de deur weer sluiten, maar Raffles duwde haar met een vlugge beweging opzij en stond buiten.

Het geratel bleef woedend voortduren, de oude helleveeg krabbelde over-eind, wierp de straatdeur woedend in het slot en strompelde de gang in, steeds roepend:

— Ik kom, ik kom!

Op de drempel van de deur van haar meesters kamer ontmoette ze hem, en jarenlang in dienst van die misdadiger zelfs dit oude, verschrompelde schepsel, verschrikte bij het zien van zijn verwrongen, bleek gelaat, terwijl hij daar als een satan heen en weer danste, met zijn armen zwaaiend, terwijl zijn ogen hem uit het hoofd puilden en hij letterlijk knarsetandde:

— Gevangen? gevangen? gilde hij, het verschrikte wijf bij een arm vattend. Is hij gevangen?

— Het sein kwam te laat! jammerde de vrouw. Laat me los, je breekt mijn pols.

— Te laat? Jij duivelin! Is hij dus ontsnapt? O. vervloekt!

— Maar wat is er dan? vroeg de vrouw bevend, wat heeft hij je gedaan, die man?

— De steen is vals. Daarvoor heb ik hem vijftienhonderd dollar betaald, in de mening een goede zaak te doen. Hij moet twee precies gelijke doosjes in zijn zak hebben gehad, een met de echte Hope, en een met een voortreffelijk nagemaakte. Vijftienhonderd dollar! En dit vod is geen tien waard. Ik bemerkte het pas, toen ik hem door het vergrootglas bekeek. Dat alle straffen van de hel hem mogen treffen!

Zijn stem was verzwaakt en hij was blijkbaar buiten machte, zich staande te houden.

Ondersteund door het oude kavalje, strompelde hij naar de stoel achter zijn schrijftafel en liet er zich zwaar in neerzakken.

Zijn lange arm streek, zonder dat hij het zichzelf bewust scheen te zijn, over het blad van de oude schrijftafel.

Daarbij ontmoette zijn hand de browning, die hij zijn bezoeker had ontnemen.

Hij nam het wapen op, ging plotse-ling recht overeind zitten, bekeek het aandachtig, en toen liet hij het vallen en kreunde met bevende stem:

— Ook dat nog! Ik ben bestolen, gehoond en bespot als nooit te voren. Het is een onschadelijk alarmpistool! Maar dat zweer ik, als ik die vent ooit terug-zie, als ik hem ooit in mijn klauwen krijg, dan zal ik hem vermorzelen!

HOOFDSTUK IV.

DE MAN DIE IJLDE

Nog nalachende over de zo voortreffelijk geslaagde grap, bereikte Raffles snel de wachtende auto en er viel Brand een pak van het hart, toen hij het opgewekte, vrolijke gelaat van Raffles eensklaps zag opduiken.

— Geslaagd? vroeg hij, dadelijk zijn krant opvouwend.

— Dat durf ik niet zeggen, Charles, ten dele geslaagd, en voor een ander deel was mijn bezoek nutteloos.

En in weinige woorden deelde Raffles mede, wat er in de geheimzinnige kamer van de heler was voorgevallen.

Dit geschiedde, terwijl de auto niet al te snel in noordelijke richting voortreed, zodat Raffles kon spreken, zonder gevaar een botsing te riskeren.

Brand had met aandacht toegeluisterd en zei:

— Dan heb je je weer een doodsvijand op de hals gehaald. En die man heeft je portret ook!

— Dat is mijn minste zorg, zei Raffles schouderophalend. Bij een volgend bezoek kan ik mij immers vermommen!

— Een volgend bezoek? zei Brand, met een uitdrukking van schrik.

— Natuurlijk! Dacht je dat ik die kerel losliet, die kleine duivel, met zijn kostbare geheimen en zijn moderne brandkast, die er zo welgedaan uitziet? Ik denk er niet aan. Nog nooit heb ik althans niet hier in Amerika, zulk een veelbelovend wild onder schot gehad.

— Intussen heeft je leven in gevaar verkeerd, Edward!

— Ik ontken het niet, Charles. Ik weet, dat ik met een zeer sterk tegenstander te doen zal krijgen, maar dat is een reden te meer voor mij om met die man te worstelen en ik bedoel dit niet in letterlijke betekenis. Hij is zeer slim, maar ik heb al bewezen tegen hem opgewassen te zijn.

— Maar nu hij eenmaal geweigerd heeft te zeggen wat die geheimzinnige gifstof betekende, hoe kun je hem nu dwingen?

— O, er zijn wel meer middelen, Charles. Zo gaan we nu, bijvoorbeeld, naar het ziekenhuis.

— Naar het ziekenhuis? herhaalde Brand verschrikt.

— Stel je gerust, niet voor mij zelf. Ik heb zelfs geen schram opgelopen. Ik wil naar het ziekenhuis, waar de chauffeur verpleegd wordt.

— Maar ook hij zal niets zeggen!

— Misschien niet willens en wetens, Charles, maar wel zijns ondanks.

— Wat bedoel je?

— Ik bedoel dat een gewond man in zijn koorts wel eens dingen loslaat, die hij liever voor zich had gehouden.

— Maar zullen ze ons toelaten?

— Wat nu? Zouden zij de lieden niet toelaten, die hem toch eigenlijk in die toestand hebben gebracht? We zullen het trouwens spoedig weten, want hier is het ziekenhuis al.

De auto stond op dat ogenblik stil voor een groot, grijs gebouw met talloze ramen en een hoge, brede stoep, die alleen voor de bezoekers bestemd scheen te zijn.

En wat Raffles verwacht had, geschiedde ook, want ofschoon het geen bezoekuur was, werd hij toch dadelijk toegelaten bij de man, die geheel buiten zijn schuld zijn slachtoffer was geworden, ofschoon hij nog niet tot bewustzijn was gekomen en dus toch niet met hen praten kon.

Raffles trof het, dat men de gewonde voorlopig in een klein, afzonderlijk vertrek had neergelegd, in plaats van hem naar een ledig bed op de gemeenschappelijke zaal te brengen.

Raffles en Brand vonden hem in een helder bed uitgestrekt, gestoken in een sneeuw wit hemd. Zijn gelaat was opgezet en rood, zijn mond was half geopend en hij prevelde voortdurend op zachte toon, nu eens tamelijk luid, dan weer bijna onverstaanbaar, terwijl zijn handen onophoudelijk boven dek heen en weer bewogen.

Hij moest een ernstige hoofdwonde hebben, want zijn schedel ging bijna geheel schuil onder een dik verband.

Raffles legde zijn vinger op zijn lippen en nam op de stoel plaats, die naast het hoge ledikant stond, en boog zich over de gewonde heen en luisterde.

Na een minuut of tien zweeg de man echter plotseling, en het was alsof hij in een diepe sluimering verzonk.

Geduldig wachtte Raffles nog enige tijd, maar het was duidelijk, dat de man vast sliep.

Hij stond dus op, nam zijn hoed en wenkte Brand om hem te volgen.

Pas toen zij weer op straat stonden, vroeg de jonge man nieuwsgierig:

— Heeft hij iets losgelaten?

— Bitter weinig, Charles. Er was veel onverstaanbaars bij, en hij herhaalde telkens een zelfde woord, maar dat kon wel eens van groot belang zijn.

— Welk woord?

— Stuff!

Brand trok een teleurgesteld gezicht en herhaalde:

— Stuff? Maar daaraan hebben wij niets. Dat sloeg natuurlijk op het goedje dat hij had moeten vervoeren.

— Je hebt maar half gelijk, Charles. Stuff is een stofnaam en het betekent, onder meer, in de goede tijd voor de smokkelaars, drank; maar stuff is ook een eigennaam, wanneer mijn geheugen mij niet al te zeer in de steek laat. Hij behoort aan een man, wiens naam enige jaren geleden genoemd werd in verband met een opzienbarende berovingszaak. De bewijzen tegen hem echter waren zo zwak, dat men er geen aanklacht op kon bouwen en zo moest men de man weer op vrije voeten stellen.

— Je hebt gelijk, ik herinner het mij! zei Brand op levendige toon. Wij waren weliswaar niet in Amerika, maar ik heb mij alle bladen laten toezenden, waarin de verslagen van de rechtbankzittingen stonden, en wij hebben die toen met grote belangstelling bestudeerd. Geloof je dat die man, die daarboven lag te ijlen, een medeplichtige is van Dorcas?

— In zekere zin is hij dat, want hij is zijn bediende. Het is nog de vraag of de man wel goed geweten heeft welk gevaarlijk goedje hij eigenlijk in die mandenfles vervoerde.

— En wij weten nog steeds niet, Edward, voor welk doel het eigenlijk bestemd was, wie het maakte en wie het moest gebruiken!

— Ik geloof de tweede vraag althans te kunnen beantwoorden. Dorcas maakte het gevaarlijke gas en bracht het ook in vloeibare toestand, wees daar maar zeker van. Die kleine schurk, dit vleesgeworden kwaad is niet alleen een zeer kundig ingenieur, een bekwaam dokter, maar ook een voortreffelijke chemicus. Daarom is hij des te gevaarlijker.

— Maar hoe weet je dat alles? Je zag hem toch vandaag voor het eerst?

— Dat is inderdaad zo, maar wie hij is, of liever, wie hij geweest is, dat wist ik zeer nauwkeurig, toen ik voor het eerst zijn naam te horen kreeg. Want het is dezelfde Dorcas, die in het proces, waarover wij zoeven spraken, een der hoofdgetuigen is geweest. Voor mij staat het vast, dat de man destijds meinedig was en daardoor heel wat lieden uit de gevangenis heeft gehouden, die er anders stellig opgesloten zouden zijn; ook die Stuff, wiens naam door de man daarboven zo herhaaldelijk genoemd is.

Brand stond een ogenblik in diepe gedachten verzonken, maar plotseling zei hij opgewonden:

— Als ik maar de helft van jouw goed geheugen had, dan had ik me dat moeten herinneren. Ja, Dorcas was toen ingenieur. Hij verklaarde, dat hij uit liefhebberij ook chemie bestudeerde!

— En wij zien nu, Charles, waartoe die liefhebberij kan leiden, voltooide Raffles, het portier van de auto openend en Brand latende instappen.

— Waar gaan wij heen? vroeg deze, toen Raffles naast hem plaats nam en zijn voet op het gaspedaal zette.

— Naar een restaurant!

— Om te dineren?

— Ook daarvoor, Charles, maar in de eerste plaats om een goed adresboek te bestuderen, en nog enige inlichtingen in te winnen. Het restaurant mag dan ook niet van eerste rang zijn, hetgeen me spijt voor de afgod, die jij van je maag hebt gemaakt, maar wat voor mijn doel beter is.

Brand liet het verwijt niet zonder tegenspraak over zich heen gaan, maar de auto was reeds in gang en er werd niet veel meer gesproken, totdat de wagen in een tamelijk schamele buurt stilstield voor een huis, waarin Brand tot zijn schrik slechts met moeite een restaurant kon herkennen, en dat volgens hem veel meer op een steenkolenpakhuis geleek.

— Geen sprake van, dat ze hier een adresboek hebben, waagde hij nog te zeggen. Maar Raffles nam hem, zonder iets te zeggen, onder de arm en pas toen zij binnen waren, en achter een morsig tafeltje gezeten, zei hij, met een glimlach op het buffet wijzend:

— Daar ligt het adresboek. Ik wist het wel. Halo kellner, breng mij dat adresboek eens!

De kellner, die er uitzag, om met geen tang aan te pakken, kwam met het reusachtige boek aandragen, kreeg zijn bestelling en ging toen met zijn patroon fluisteren, achter de toonbank.

Raffles was in het zware boek gaan bladeren, en zei na enige ogenblikken:

— Dat valt mij nog tamelijk mee; er zijn in heel New York maar vijftienzeventig Stuffs.

— Alle mensen! riep Brand verschrikt uit. En moeten wij nu al die adressen navorsen.

— Stel je gerust, Charles, zo erg is het niet! Je weet natuurlijk welk beroep Stuff uitoefende?

— Ik geloof dat hij notaris was, procureur of iets dergelijks.

— Hij was advocaat, Charles, en wel zelden is het Officio Nobile zo besmeurd door een zijner leden. Hij moet zelfs in zijn tijd een zeer kundig advocaat zijn geweest, maar hij misbruikte zijn gaven, hij werd de advocaat van de onderwereld, totdat hij zelf een lid daarvan werd. Voor zover ik weet, is hij echter zijn beroep steeds blijven uitoefenen ten bate van het geboefte. Nu, er zijn drie advocaten van de naam Stuff, en een daarvan heeft de voorletters G. W. Onze Stuff heette George Washington Stuff. Zo iets vergeet men natuurlijk niet. Wij mogen het er dus gerust voor houden dat dit onze man is. En zijn adres is in de twee en vijftigste straat 159, dat is dus waarschijnlijk niet ver van het water. Onthoud het adres, Charles. Kellner, betalen!

De kellner kwam aanlopen, kreeg zijn geld en nam het zware boek weer mee.

— En nu verder?

— Dineren, Charles. En daarna zullen wij het huis van die mijnheer Stuff eens nader gaan beschouwen.

Zij stapten weer in de auto en aten wat later in een goed restaurant, in een zijstraat van Broadway. Het begon al langzamerhand te duisteren en in de wereldberoemde plezierstraat waren alle lichten reeds aangegloeid en stonden de reclameletters te branden aan de hemel, toen zij weer vertrokken en opnieuw in de auto stapten, maar ditmaal niet zonder eerst Henderson te hebben gewaar-

schuwd, die geduldig, maar misschien een weinig ongerust, op hun terugkomst zou zitten wachten.

— Ik weet niet wat het is, maar ik had hem er veel liever bijgehad, zei Brand, terwijl hij zich weer naast Raffles achter de voorruit schoof. Ik houd niet van dergelijke onverwachte onderzoeken bij een kerel als Stuff, die zulke een grote levering gifgas verwacht. Want wie Stuff zegt, die zegt misdaad in zijn ergste en verraderlijkste gedaante.

HOOFDSTUK V.

ADVOKAAT VAN KWADE ZAKEN

De auto had bijna een uur nodig om van het restaurant naar de 52ste straat te komen.

Raffles bekeek, zoals hij steeds placht te doen, onder het langzaam afrijden van het laatste deel, zeer nauwkeurig de huizen.

Een paar nummers vóór het huis, waarin Stuff moest wonen, verrees een huis, dat wel wat op een vesting geleek, met zware tralies voor alle ramen, dikke muren en een deur, die tot een ouderwets kasteel kon behoren en die op dit ogenblik gesloten was.

Het was een filiaal van de National City Bank, een der voornaamste banken van New York.

De auto reed verder en stond toen stil voor een van die dodelijk vervelende,

gelijkvormige huizen, waarvan New-York er tienduizenden telt, die ongeveer juist eender zijn ingericht, en waarvan men gehele series van honderden tellen kan, die alle kamers, alle keukens, alle berghokken, trappenhuisen en zelfs waterkranen nauwkeurig op dezelfde plaats hebben.

De huisdeur stond open en op de drempel bevond zich de portier, met zijn handen op zijn rug en die zich aanzienlijk scheen te vervelen, wat geen wonder was, want hij keek aan tegen juist zulk een huis, als aan zijn hoede was toevertrouwd.

Maar natuurlijk dwaalde zijn blik naar de stilstaande auto, en hij tikte zelfs aan zijn pet, toen Raffles, die met Brand op het huis was toegelopen, hem

vriendelijk vroeg waar mijnheer Stuff woonde.

— Advocaat Stuff, gelijkvloers, rechts, achterhuis! antwoordde de man zakelijk. Wordt u verwacht?

— Dat wel niet, maar ik weet zeker dat Mr. Stuff verrukt zal zijn als hij ons kan ontvangen, antwoordde Raffles beminneijk.

— Het is anders al tien uur, en het kantoor is reeds dicht, zei de portier twijfelend.

— Dat is voor ons geen bezwaar, vriend, zei Raffles, steeds even hoffelijk. Al was het middernacht, de advocaat zou ons gaarne ontvangen. We hebben een prachtzaak voor hem!

Raffles en Brand hadden niets anders te doen dan de aanwijzing te volgen van een grote, vergulde pijl, waaronder de naam van de advocaat vermeld stond, en die hen langs een brede zijgang naar de achterkant van het grote huis bracht, die natuurlijk grensde aan een met beton bevloerde binnenplaats, zoals negen en negentig van de honderd New Yorkse huizen aan dergelijke binnenplaatsen grenzen en verder tot voor een matglimmende deur, waarop de naam nogmaals prijkte, ditmaal op een fraai, koperen bordje.

Raffles drukte op de knop van de elektrische schel, en de deur werd een ogenblik daarna geopend door een huisknecht met een zo bij uitstek sloom en dom gezicht, dat Brand aanvankelijk aan een mombakkes dacht.

— Vriend, is je meester thuis? vroeg Raffles snel rondziende in de goed gemeubelde, hoewel kleine hal, waartoe de deur toegang gaf.

— Dat hangt er van af wie u bent, antwoordde de huisknecht op een lijzige toon. Hij is thuis als het hem bevalt en in het tegenovergestelde geval is hij er niet. Een afspraak?

— Helemaal geen afspraak. Je meester kent ons waarschijnlijk in het geheel niet; wat zou hij er aan hebben als ik zeg, dat Rooie Jim hier is met Tom de

Mepper? Hij heeft misschien nooit van hen gehoord. Maar we komen voor een zaak, die, om kort te gaan, er is een reuze plok te verdienen!

Dit scheen de knecht tot iets meer levendigheid te prikkelen en hij liet zich zelfs tot een gebaar verleiden, door langzaam achter een zijner grote oren te krabben, met een peinzend twijfelende uitdrukking op zijn pafferig, bleek gezicht van August de Domme.

— Nu, wachten jullie hier dan maar even, zei hij tenslotte als met tegenzin; de kantoortijd is al lang voorbij, maar mijnheer ontvangt wel eens meer bezoek in de avond. Tenminste als het voordeel oplevert. Niet tegen die pas gepolitoerde kast leunen, want die is splinternieuw. Ook niet roken; dat wil mijnheer niet hebben. Leg die sigaret uit je mond, jij met je rode haar!

Dat was tegen Brand, die inderdaad die dag een vermomming droeg, waarbij een rosharige pruik paste, maar die van oordeel was, dat de huisknecht plotseeling wel wat erg familiaar werd.

Hij legde echter zijn sigaret in een koperen asbak en verwijderde zich onderdanig van de gepolitoerde kast, inderdaad een fraai meubel. De twee mannen gingen zitten en keken zwijgend de knecht na, die zich verwijderde door een matglazen deur, waarachter een lamp te zien was, die een vrij brede, heldere gang verlichtte.

Raffles liet zijn scherpe ogen onderzoekend rondgaan, er ontsnapte hem niets, totdat Brand zacht vroeg.

— Kun je iets opmerkelijks ontdekken? Verschilt deze vestibule van de hall van de andere advocaat, die goed verdient?

— In het geheel niet, antwoordde Raffles, nog altijd rondkijkend. Er is hier volstrekt niets, dat ook maar de geringste argwaan zou kunnen opwekken. Ik weet zeker, dat onze man onder zijn cliënten heel nette dames heeft, die vlug en niet te duur willen scheiden, maar ook ben ik ervan overtuigd, dat zijn

hefste werk nog altijd het verdedigen van de ergste misdadiger is. Maar stil nu, want daar komt de knecht weer terug, met zijn gezicht als een vers kadetje, en die ik toch in het geheel niet vertrouw.

De glazen deur ging weer open en de bediende zei op zijn lijkste toon:

— Of jullie dan maar binnen willen komen en of je het kort maakt, want het is niet de gewoonte van M. Stuff, om zo laat op de avond onbekenden te ontvangen. Je kunt tegenwoordig niet te voorzichtig zijn, en niet alle jongens van de vlakte zijn te vertrouwen. Nu, ga dan maar mee.

De man wees de twee bezoekers de weg door de gang en bracht hen tot voor een deur, waarop hij even klopte, om ze dadelijk daarna te openen.

Raffles en Brand bevonden zich in een ruim vertrek, dat twee ramen had, die hoogswaarschijnlijk uitzicht gaven op de binnenplaats.

Op dit ogenblik was dit niet te zien, daar dikke gordijnen ze afsloten.

Ongeveer in het midden van deze kamer stond het schrijfbureau en nog zelden had Brand zulk een groot, machtig meubel gezien, een echt notarisbureau, waaraan wel vier personen hadden kunnen zitten schrijven, zonder elkaar te hinderen.

En achter dat bureau zat, bijna de gehele stoel aan het gezicht onttrekend, een zwaarlijvig man, die bij de eerste aanblik de indruk wekte van een goedmoedig, spekstenen afgodsbeeld, zoals men ze somtijds aantreft in Tibethaanse tempels.

Deze man nu, bleef nog even doorschrijven, terwijl zijn linkerhand met de kussenvormige, dikke vingers het vel papier vasthield; Raffles moest glimlachen, want hij had reeds lang gezien, dat er voor de zeer grote, bronzen inktkoker een kleine, schuingeplaatste spiegel stond opgesteld, terwijl zulk een voorwerp, maar dan veel groter, aan de wand achter Stuff hing, en wel zodanig

geplaatst, dat hij degene, die voor het bureau stond, kon gadeslaan, zonder dat deze er iets van bemerkte.

— Aardig bedacht, maar niet voldoende weggemoffeld! zei Raffles prijzend.

Stuff legde zijn pen neer, leunde achterover, met zijn dikke handen over zijn buik gevouwen en glimlachte op zijn beurt.

— Zo, had je het al gemerkt? Aardig bedacht, nietwaar? Schieten jullie een beetje op, want je ziet dat ik het druk heb!

— Dan wordt het hoog tijd, dat je die vulpen van je eens vult, Stuff, want er komt geen druppel uit. Je beweegt je pen wel, maar je schrijft niet.

De glimlach op het brede gezicht veranderde tot een grijns, en Brand zocht onwillekeurig in zijn broekzak naar zijn browning, zo onbetrouwbaar dreigend en vals kwam hem die glimlach voor.

— Je schijnt bijzonder goede ogen te hebben, zei Stuff afgemeten, met zijn kleine varkensoogjes strak op het gelaat van Raffles gericht.

— Daarover heb ik niet te klagen, Stuff! zei Raffles met een lachje.

— Dat kan je in je beroep te pas komen, maar hier in deze kamer is het minder ter plaatse. Ik houd er niet van, als mijn bezoekers zulke doordringende ogen hebben! Zie je bijgeval nog meer?

— Ik geloof, dat er ijzeren luiken voor de ramen zitten van een eigenaardige inrichting, en die denkelijk te bewegen zijn vanaf je zitplaats, Stuff, verder bevat mij die naad, daar in het vloerkleed, niet, het riekt wat al te veel naar een valluik, maar ik moet eerlijk bekennen, dat ik de betekenis van die drie kleine hefboompjes, onder het bereik van je hand, terzijde van je bureau, niet doorgrond.

Over het witte, brede gezicht liep een eigenaardige rilling en de oogjes gingen bijna helemaal toe..

— Gelukkig, dat ik dan toch nog een klein geheimpje heb voor me zelf, grinnikte hij. Overigens, mijn compliment

over je opmerkingsgaven. En nu vlug een beetje. Vertel me de zaak; maar vóór we beginnen, je hebt natuurlijk een aanbeveling van een van je chefs? Het zal je toch wel bekend zijn, dat ik geen advies geef en ook niemand wil verdedigen, die niet voorzien is van een zeker papiertje, door een van de chefs ondertekend?

— Dat hebben wij niet nodig, meester, want wij zijn onze eigen chefs, antwoordde Raffles kalm. Ik kan dus zulk een papiertje ook niet tonen, maar ik ben overtuigd, dat dat niet nodig zal zijn, als je hoort waar het over gaat.

— Vertel dan maar op, bromde Stuff, maar blijf waar je bent, want ik heb niet graag, dat mijn cliënten zo dicht bij mij komen.

— Dat is heel verklaarbaar! hernam Raffles. Een ontevreden cliënt van M. Stuff is uit de aard der zaak ook een gevaarlijk cliënt. Nu, zie hier de zaak! De fles met het gas van Dorcas is niet bij je afgeleverd, zoals hij je natuurlijk al heeft meegedeeld en de oorzaak daarvan is een aanrijding geweest. De fles is gebroken, en het had weinig gescheeld of een halve straat was vergiftigd.

Brand kon er niets aan doen, maar hij hield zijn browning reeds stevig vast, want het gelaat van Stuff had een schrikwekkende verandering ondergaan. De zoetsappige uitdrukking was nu geheel verdwenen en het geleek nu veel meer op de kop van een blazende tijger, waarin de kleine ogen boosaardig fonkelden.

— Hoe weet jij, voor wie het goedje was? vroeg hij, met beide vuisten op het blad van zijn schrijfbureau steunend.

— Ik was bij de aanrijding tegenwoordig.

— Dat feit alleen kan je onmogelijk verraden hebben, dat die fles voor mij was, gromde Stuff dreigend. Dorcas heeft natuurlijk niet gebabbeld, dan zou hij wel gek zijn, en de stommerd van een chauffeur kan niets gezegd hebben,

want hij werd bewusteloos naar een ziekenhuis gebracht.

— Maar het is juist daar, dat hij sprak, Stuff! hernam Raffles rustig, de ander scherp in het oog houdend, terwijl hij op een hoek van het grote bureau was gaan zitten en schijnbaar achteloos met een puntig stalen vouwbeen speelde, dat hij op zijn vinger liet balanceren.

— En tegen wie zou hij dat dan hebben gezegd? vroeg Stuff, wiens dikke lippen op een zonderlinge wijze begonnen te trillen.

— Wel tegen mij. Maar je mag er hem geen verwijt van maken, want hij deed het zijns ondanks. Hij zei het in een koortsachtige toestand. Om kort te gaan hij ijde.

— En wat had jij daar te maken? Waarom zocht je hem op?

— Wel, ik ben erg nieuwsgierig, dat is alles. Ik zei je, dat ik bij de aanrijding getuige was, ik vond de lading van de wagen heel verdacht, ik wilde er het mijne van hebben, en omdat ik wel voorzag dat de chauffeur een en ander zou loslaten, als de koorts hem aan het praten bracht, ben ik naar hem toe gegaan.

— En lieten ze je rustig bij zijn ziekbed? vroeg Stuff hees van drift.

— Waarom zouden ze niet? Ik zei, dat ik het was, die de aanrijding veroorzaakte en ze geloofden het grif.

— En nu je dan die kostbare, maar voor jou heel gevaarlijke wetenschap bezit, man, in welk opzicht denk je daar voordeel uit te kunnen trekken?

— Wel, ik zou die wetenschap tegen contanten kunnen verkopen! Jij zult die fles met gifgas wel niet besteld hebben om uitjes in te leggen! Het moet je heel wat waard zijn, als de politie buiten deze zaak blijft. Ze zijn toch al niet dol op je, Stuff, dat weet je heel goed! Stel je eens voor, dat ze hier binnenviel en een huiszoeking kwam doen? Wat zou iemand, die hier de weg weet, voor wonderlijke vondsten kunnen doen!

— Een afperser! riep Stuff uit. Het klonk alleen maar driftig en zelfs een weinig spottend.

Hij nam Raffles van het hoofd tot de voeten op, terwijl zijn rechterhand langzaam bewoog.

— Het is duidelijk, dat je me niet goed kent, ging Stuff voort. Hoe is eigenlijk je naam?

— Tom de Mepper, om je te dienen!

— Ik wil je ware naam weten, kerel! zei Stuff dreigend.

— Wacht nog vijf minuten, dan krijg je hem wel te horen, zei Raffles. Maak maar eerst je zin af.

— Nu, ik wilde zeggen, dat je me zeker niet goed kent, en als je inlichtingen omtrent mij hebt ingewonnen, dan moet je verkeerd zijn ingelicht. Het is om te lachen, dat Stuff zich zou laten afzetten door een jongen van de vlakte. Het is een snertplan, neem me niet kwalijk, als ik me zo uitdruk. Je bent een beginneling, Tom. Je meppen slaan er naast, vriend! Maak nu maar dat je wegkomt, want je verknoeit mijn tijd. En wees blij, dat ik je er zo laat afkomen. Ik zal onderzoek naar je laten doen en ik zal zorgen, dat je van je chef een straf krijgt, die je zal heugen.

— Kan het je werkelijk niet schelen, Stuff, als de politie deze zaak ontdekt?

— Ze ontdekt het niet, maar zelfs al deed ze dat, dan trok ik er mij geen steek van aan! Zeg me eens, ben je werkelijk met dat krankzinnige plan hier gekomen?

— Neen! Eerlijk gezegd, kwam ik met een totaal ander doel, maar dat eerste plan moest ik laten varen, je bent veel te dik!

— Te dik? herhaalde Stuff, dadelijk weer argwanend.

— Wel drie maal! Zie je, ik hoopte, dat ik jouw plaats zou kunnen innemen, want ik heb het heel ver gebracht in grimmeren, al zeg ik het zelf. Maar ik zie er geen kans toe, tenzij ik me in een

reusachtige polobal liet naalen en die opblazen. Hoja? dat dacht ik al!

Raffles had de kruipende hand niet uit het oog verloren en bliksemsnel verliet het zware puntige vouwbeen de spelende vingers en trof de vlezige hand met volle kracht, midden op de rug, zodat Stuff met een kreet van pijn en geheel onwillekeurig, die hand terugtrok.

Het volgende ogenblik had Raffles zijn benen reeds over de schrijftafel heen gezwaaid en was de advocaat in kwade zaken, in de letterlijke betekenis van het woord, onverhoeds op het lijf gevallen, zodat Stuff geen beweging meer kon maken.

Hij opende de mond, waarschijnlijk om hulp te roepen, maar Brand, onmiddellijk gereed om mee te helpen, stopte er met de behendigheid van een goochelaar, een tot dat doel reeds enige tijd gereed gehouden doek in, zodat de dikke schelm slechts een onduidelijk, rochelend geluid liet horen, inplaats van voluit te kunnen schreeuwen.

Hij poogde zich nog even te verweren, maar spoedig moest hij die opzet laten varen, want Brand haalde nu de brownning geheel uit zijn zak, drukte ze hem tussen de ribben en zei grimmig:

— Zit nu stil, wandelend wijnvat, want wij hebben niet veel lust, je gekheden nog langer te dulden. Zal ik hem binden, Edward?

— Laten we hem eerst wat van die tafel wegschuiven, die bevat me allesbehalve, met die drie verdachte hefboompjes, zei Raffles glimlachend.

De dikzak werd met stoel en al achteruitgetrokken door de twee mannen, en toen werd hij stevig op het stalen meubel vastgebonden; hij zou stellig geschuimbekt hebben, als de prop in zijn mond het niet had belet. Nu moest hij het met blikken afdoen, en als die hadden kunnen doden, dan zouden Raffles en Brand het er bij die gelegenheid niet levend hebben afgebracht!

Een paar minuten later zat hij onwrikbaar op zijn stoel vast, zonder geluid te kunnen geven. Raffles wandelde kalm het vertrek rond, totdat hij stil-

stond voor een veelbelovende kast, voor het grootste gedeelte uit staal bestaande en die alle kentekenen van een brandkast vertoonde...

HOOFDSTUK VI

DE CHAUFFEUR

Het was omstreeks negen uur in de ochtend van de volgende dag en Dorcas zat in een allerduisterst humeur, als een spin in haar web, in de kamer met het ene raam aan de binnenplaats, nog nadenkend over hetgeen hem de dag tevoren was gepasseerd, toen ergens in een hoek van het vertrek een schel rattede. Hij keek omhoog en zag, dat in 'n hoek van de kamer, dicht onder het plafond een klein klepje opengevallen was, waarachter nu een verlicht cijfer zichtbaar werd.

Grommend verzette hij op zijn bureau een hefboom, nam toen de hoorn van de haak van een telefoontoestel, en begon op een nijldige, blaffende toon:

— Hier met 1007! Noem het wachtwoord! Heb je al iets gehoord? Wat kan mij die vervloekte chauffeur schelen? Naar hem vraag ik niet, hij kan naar de hel lopen, want hij heeft onze plannen doen mislukken. Het zal maanden duren, vóór ik weer zulk een hoeveelheid heb kunnen maken. Wel, voor de duivel, ik zal spreken als ik wil! Wat heb je te vertellen?

Dorcas luisterde even; toen werd hij vaalbleek en het toestel ontglipte bijna aan zijn vingers.

Hij moest zijn lippen met zijn tong bevochtigen, vóór hij kon voortgaan:

— Welke naam noem je daar? Raffles? Is die Engelse duivel dus weer hier? O, vervloekt, dan begrijp ik alles, dan is hij het ook geweest, die mij voor vijftienhonderd dollar heeft bestolen. Ja, ik luister, als je me aanstonds maar aan de beurt laat, anders stik ik! Je brandkast? Maar wie laat daar ook twaalfduizend dollar in contanten inzitten. Van een van je cliënten? Maar je hebt mij wel eens verteld, dat die kast onder stroom gebracht kon worden? De leiding ontdekt en doorgesneden? Maar dan is die man inderdaad nauw bevriend met de duivel! En nu zul je mijn aardig nieuwstje horen, Stuff, dat ik je hier mededeel langs ons eigen lijntje; ik heb gisteravond ook een klein verlies moeten lijden en nu ben ik er zeker van, dat de man die het mij toebrecht, John Raffles was!

En met horten en stoten deelde de heler zijn medeplichtige mee, wat er diezelfde dag was voorgevallen.

Hij hield niet op, voordat hij letterlijk van vermoedheid en gebrek aan adem zijn mond wel moest dichtklappen.

Hij luisterde nog enige tellen en zei toen mistroostig:

— Ja, dan varen we in hetzelfde schuitje, en in dat opzicht hebben we elkaar niets te verwijten. Het is goed; ik verwacht je tegen de middag, zodat we plannen kunnen beramen voor de toekomst. Neen, geen politie erbij, dat is immers gekkenwerk in ons geval. Die schoolers zouden in staat zijn om ons uit te lachen, als we ons gingen beklagen, dat Raffles ons bestolen heeft. Het is goed, twaalf uur. Wacht eens even, weet je tenminste zeker, dat er niemand heeft meegeluisterd?

Misschien luidde het antwoord niet al te bemoedigend, tenminste Dorcas legde met een diepe zucht de hoorn weer op de haak, schakelde weer om, en verzonk in een droevig gepeins, afgewisseld met allerlei gedachten aan bloedige wraaknemingen, waarbij hij de gevreesde en gehate Raffles op een pijnbank zag uitgestrekt, toen er op de deur van de kamer geklopt werd, op een blijkbaar afgesproken wijze, en de oude toverknol haar hoofd om de deur stak met de woorden:

— Daar is Bert Harper, patroon! Zal ik hem binnenlaten?

Dorcas werd vuurrood en stotterde:

— Is hij nu al ontslagen uit het ziekenhuis? Durft de ezel zich hier nog te vertonen?

— Hij ziet er miserabel uit, chef, strijk je hand nu maar eens over je hart.

— Ja, ik weet wel, dat je smoorlijk verliefd op hem bent, grijnslachte Dorcas. Hij hebt hem altijd voorgesproken.

Laat hem hier komen. Er ligt iets voor hem in het vet!

Het oude schepsel mompelde iets onverstaanbaars, trok de deur met een ruk weer open en riep, met haar krijende stem, de gang in:

— Kom er maar in, jongenlief, maar wees niet brutaal, want hij is weer in een lief humeurkje.

De chauffeur verscheen in de deuropening, kenbaar aan een donkerbruine livrei, en dat was een geluk, want van zijn gelaat was niet heel veel meer te zien, wegens de pleisters en zwachtels, waarmee zijn hoofd omwonden was.

Harper was nog zeer bleek, en blijkbaar ook nog niet erg vast ter been, want hij kwam strompelend binnen, wierp zijn pet dadelijk op een stoel en zei grommend:

— Goede morgen, mijnheer Dorcas, daar ben ik weer.

— Dat is veel vroeger, dan ik dacht en verlangde, zei Dorcas, de ander kwaadaardig aanzien. Hoe komt het, dat ze je zo bijzonder vroeg weer hebben laten gaan?

— Het ziekenhuis was stampvol en toen ze me weer zowat bij elkaar gelapt hadden, zeiden ze, dat ik heel goed thuis kon worden verpleegd. Thuis is niet kwaad! Ik heb kind noch kraai op de wereld, en feitelijk is het huis van mijnheer Stuff mijn woning. Ze hebben mij eruit gesmeten, omdat ze vonden dat ik wel lopen kon.

— Het is maar wat je lopen noemt, zei Dorcas schamper. Je lijkt wel een dronken schipper!

— Moet u dat mij verwijten? riep Harper boos. Had me dan niet geleend van de baas! Waarom neemt u zelf geen chauffeur in dienst, en laat hem die gevaarlijke akkevletjes opknappen? En waarom mocht ik niet eens weten wat ik overbracht?

— Je vraag getuigt van een onnozelheid, die me zelfs in jou verbaast. We hebben het je niet meegedeeld, omdat je dan waarschijnlijk geweigerd zou hebben het goedje te vervoeren.

— Wis en zeker niet! verweerde Harper zich. Ik heb heel wat voor de oude Stuff over, maar alles heeft zijn grenzen. Het had me mijn nek kunnen kosten.

— En nu weet je zeker heel nauwkeurig wat er eigenlijk in die fles zat? vroeg Dorcas met een loerende blik in zijn ogen, terwijl zijn aapachtige tronie zich tot een afschuwelijke grijns vertrok.

— O ja, ik weet het nu heel precies, zo precies, dat ik het, geloof ik, zou kunnen namaken! Mostergas, nietwaar, met een vleugje van een eigen vinding er door en onder zekere omstandigheden zo snel werkend, dat een reus, binnen een paar seconden er door geveld zou worden.

Dorcas was langzaam overeind gekomen in zijn stoel en liet een sissend geluid horen, zonder bepaalde betekenis en misschien zonder het zelf te weten. Zijn blik boorde zich in die van de chauffeur en hij zei langzaam:

— Zou Stuff zich in je vergist hebben? Hij beschreef je als een ezel, zoals de wereld er waarschijnlijk nooit een tweede gezien heeft. Daarom juist maakte ik van je diensten gebruik. Er is iets zonderlings aan jou, Harper, dat ik niet goed weet te omschrijven, maar dat me niet bevalt. Je treedt zo vrijmoedig op, als ik je nog nooit heb zien doen.

— Dat zal van die klap op mijn test komen, zei Harper vergoelijkend. Ik heb gehoord, dat de mensen dan wel eens helemaal van karakter veranderen. Let er maar niet op. Hier is er een beetje van, maar ik geef het je niet in je handen, want je mocht eens onvoorzichtig zijn.

Harper haalde een klein flesje uit zijn zak, dat een heldere, bijna kleurloze vloeistof bevatte, en dat met een glazen stop gesloten was, met ijzerdraad bevestigd.

Het is onmogelijk de verandering te beschrijven, die plaats greep op het gelaat van de kleine, mismaaakte schelm, dat een mengeling ging vertonen van schrik, woede, opperste verbazing en wraakzucht.

— Hoe kom jij daaraan? kon hij tenslotte met moeite uitbrengen. Hoe kom je aan dit flesje, dat het eigendom is van je meester? Je hebt hem toch niet bestolen?

— Jawel, antwoordde Harper kalm. Het spijt mij, dat ik er zo rond voor moet uitkomen, maar hij heeft een veer moeten laten, en dat is zijn verdiende loon.

— Maar ik word gek! schreeuwde Dorcas plotseling opspringend en als een werkelijke krankzinnige ronddansend, terzijde van zijn schrijftafel. Ben je dan reeds bij hem geweest, vóór je hier kwam? Maar dat is immers onmogelijk! Men zendt de mensen niet bij nacht en ontij uit een ziekenhuis weg. Vooruit, vertel op, kerel! En ik waarschuw je, als je het waagt mij hier uit te lachen, dan zal ik een straf voor je weten te vragen aan je meester, die je niet gauw zult vergeten. Dat komt er van, als men ex-zakkenroller in dienst neemt! Ik heb hem gewaarschuwd, maar hij scheen een zwak voor je te hebben, die gek van een Stuff! Op welke wijze ben je in het bezit gekomen van dat flesje, dat mijn eigendom is, en dat ik hem een week geleden persoonlijk ben komen brengen.

— Het stond in de brandkast, antwoordde Harper, die half suf op zijn stoel ineens scheen te zijn gezakt, bleek en gebogen.

— In zijn brandkast? herhaalde Dorcas toonloos. Je wilt toch niet zeggen,

dat je het hebt durven wagen, je meester te bestellen? Als dat zo is, dan heb je mij ook belogen, en dan kom je nu niet regelrecht uit het ziekenhuis.

— Kom ik ook niet! hernam Harper met een pijnlijk glimlachje om zijn bloedloze lippen. Dat was maar een doekje voor het bloeden, hihi!

Dorcas zonk op zijn stoel neer, met beide handen zijn laag voorhoofd omklemmend en met zijn veel te lang bovenlijf op zijn kleine beentjes heen en weer zwaaiend.

Toen trok zijn rechterhand plotseling, met een woeste beweging, een lade open, en griste daar een browning uit, die eigenlijk veel te groot en te zwaar was voor zijn kleine, magere vingers.

De chauffeur scheen vol belangstelling naar deze manipulatie te kijken, zonder er de ware betekenis van te bevroeden, totdat hij angstig vroeg:

— Wat zijn dat voor malligheden, Dorcas? Je zult toch niet op me gaan schieten? Hoe wil je dan het verhaal van me horen? Heus, ik kon niet anders.

Dorcas had het zware wapen naast zich neergelegd, onder het bereik van zijn hand en zei grimmig, zijn armen over de smalle borst vouwend:

— En nu de waarheid! En denk er om, dat ik je zonder een spoor van aarzeling als een hond zal neerschieten, als je me probeert te bedriegen.

Harper haalde mistroostig zijn schouders op en zag er nu werkelijk jammerlijk uit, duizelig, naar het scheen, van het bloedverlies en nog onder de invloed van het gevaarlijke, bedwelmende gas. Toen begon hij met een klagende stem te vertellen:

— Ik was vannacht al bij hem. Ik ben daar weggelopen uit het ziekenhuis, omdat ik het niet uithield en me goed genoeg voelde om te kunnen lopen.

— En toen ben je in je nachthemd in

een taxi gestapt en naar het huis van je meester gereden? vroeg Dorcas sarcastisch, zonder de chauffeur uit het oog te verliezen.

— Ik heb een doktersjas uit een kas gegapt, Dorcas. Wat kon ik anders doen? Ze was me een beetje te lang, maar dat kwam juist goed uit.

Dorcas streelde met zijn magere, klauwachtige vingers, die beefden van ingehouden woede, zijn magere kin, maar hij zei geen woord op deze onwaarschijnlijke mededeling en bleef de chauffeur alleen maar aankijken, met zijn magere elleboog vlak naast het zwarte, dreigende wapen.

— Heel belangwekkend en volkomen geloofwaardig, zei hij eindelijk. Ik zie je daar al wandelen, met je blote benen en in een doktersjas, door dat ziekenhuis, zo verlaten als de ruïne van een oud klooster! Niemand houdt je tegen, niemand vraagt je wat, de zware huiltendeur opent zich op jouw bevel, en daar sta je nu op straat, monter en wel, fris als een hoentje, ondanks je wonden en de bedwelming! Nu maar verder, en steeds op dezelfde onderhoudende en geloofwaardige wijze!

— Ik zie het al, je gelooft me niet, klaagde de chauffeur. Laten we dan maar een stuk overspringen en met de deur, de brandkastdeur, in huis vallen. De baas ontving me niet erg vriendelijk. Ik verweerde mij. Hij wilde handtastelijk worden, ik werd het ook. Zijn dikte zat hem in de weg, en mij mijn bloedverlies, maar ik bleef toch de sterkste partij en ik sloeg hem neer en bond hem. Ik maakte zijn brandkast met zijn eigen sleutels open, en ik haalde er zijn geld uit en dit flesje.

Dorcas was onder het verhaal voortdurend bleker geworden, en nu lag er een asgrauwe tint over zijn smal, benig gezicht.

— Je hebt onder je verhaal voortdurend op je horloge zitten kijken, Raf-

fles, begon hij langzaam, terwijl zijn magere vingers naar de browning gleden, als een grote, walgelijke spin, want ik heb natuurlijk al doorzien, dat jij het dus geweest moest zijn, zoeven al!

— Heb ik te veel op mijn horloge gekeken? vroeg Raffles, zonder in het minst verontrust te zijn. Ik doe maar zelden dingen, die geen betekenis hebben, Dorcas. Ik weet wel, het hele verhaal is een beetje gerekt geworden, maar werkelijk, dat had zijn doel. Het is nu nauwkeurig vijf minuten voor half tien, op de seconde af, en op dat tijdstip...

Dorcas griste naar het wapen, maar hij was te laat, het sitsen gordijn was plotseling terzijde geschoven en twee stoere agenten traden het vertrek binnen, de een op zijn minst zes voet, zodat de andere bijna naast hem in het niet viel. Deze reus was ook het eerste, met twee grote stappen, achter Dorcas en had hem reeds bij de dunne bovenarmen gevat, terwijl de kleine schürk vruchteloos om zich heen schopte en poogde te bijten en te krabben, als een dolle aap, die zich eensklaps van zijn vrijheid beroofd ziet.

Raffles wikkelde zeer bedaard het verband van zijn hoofd los, trok de pleisters van zijn wang en zei, van walging vervuld voor het gifspuwend monster:

— Houd nu maar op met dat misbaar, Dorcas, want je moet begrijpen, dat het je toch niet helpt. En nu zal ik mijn verhaal beëindigen, maar wat vlugger dan zoeven. Ik begrijp nu waarvoor die mooie uitvinding van jou moet dienen. Bij het doorzoeken van Stuff's kelder hebben wij het begin gevonden van een heel vernuftig aangelegde tunnel, die voerde naar de kelders van de National City Bank, die vlak bij het huis van Stuff ligt. Iedereen weet, dat de safe dag en nacht bewaakt wordt, maar een weinigje gas, door een kleine opening naar binnen geblazen zou spoedig

een einde aan hun waakzaamheid hebben gemaakt. Het was heel knap bedacht, maar ik ben toch blij, dat ik het plannetje heb kunnen beletten. Bind die schreeuwlelijk, James, en zet hem weer op zijn stoel neer, want hij schijnt niet tot rust te willen komen. Zwijg toch, kerel, je gelooft toch niet, dat die oude heks je te hulp zal komen? Dacht je dat mijn vrienden haar vrij hadden laten rondlopen?

En op eens zweeg Dorcas. Hij scheen te begrijpen, dat nu zijn laatste redmiddel hem was ontvallen. Zijn oude, getrouwe slavin kon hem niet helpen, of een van die geheimzinnige hulpmiddelen in werking brengen, waardoor hij zich steeds placht te omgeven en zich tegen zijn vijanden kon verweren.

Zijn gezicht was akelig om aan te zien, zo als hij daar nu neerhing in zijn zware stoel, met een paar stevige touwen daarin vastgebonden.

En nauwelijks verstaanbaar was zijn stem, toen hij zei:

— Dat is dus de tweede keer, John Raffles. Dat de dag vervloekt moge zijn, die je op mijn weg heeft gevoerd en wat Harper betreft...

— Ik zou je raden, niet aan je wraakplannen toe te geven, Dorcas, zei Raffles ernstig. Maak het niet erger. Je moet toch begrijpen, dat je rol nu is uitgespeeld; of dacht je soms, dat ik medelijden met je zou hebben, dief en moordenaar? Jij, zielbederver! Hoeveel slachtoffers heb je al gemaakt van onnozele, zwakke knapen, die op jouw aandringen tot zelfs hun eigen ouders hebben bestolen? Medelijden? Integendeel, ik zal je straffen in datgene wat je het dierbaarste is, in je geldzucht! Ik heb je veel te weinig afgenomen en...

Maar verder kon Raffles niet komen.

Wat er nu gebeurde, geschiedde zo bliksemsnel, dat geen van de drie mannen naderhand het juiste besef had van hetgeen er eigenlijk had plaats gehad.

De deuren van de oude, met koper beslagen kast veerden open, en op hetzelfde oogenblik schoven enige planken van de vloer, juist waar de zware bureaustoel stond, met verbijsterende snelheid weg; tussen die wijdgapende deuren in, en met de stoel verdween de kleine satan, die erop vastgebonden zat en de drie mannen hoorden nog zijn krijsende schaterlach, toen de beide kastdeuren al weer dichtklapten.

Het geluid hiervan werd overstemd door een metalen, rommelend geluid.

— Het raam! riep Raffles, en met één sprong was hij bij het venster, maar

hij kwam te laat. Snel als de valbijl van een guillotine, was voor dat enige, smalle raam een stalen plaat in haar sponningen neergevallen.

Henderson sloeg met een woeste kreet het sitsen gordijn terzijde, vruchteloos beukte zijn zware vuist op een muur van gevapend beton!

Brand was naar de gangdeur gerend en rukte aan de knop, de deur vloog ook open, maar ook hij staarde, als verbijs-terd, op de grijze oppervlakte van zulk een muur.

De drie mannen waren in het vertrek opgesloten!

HOOFDSTUK VII

TE ELFDER URE !

Al deze bewegingen hadden de drie mannen moeten uitvoeren in een zo goed als volkomen duisternis, nu het enige raam, waardoor nog een weinig licht binnendrong, door het stalen rolluik was afgesloten.

Weliswaar had Raffles onmiddellijk getracht de lichtschakelaar bij de deur om te draaien, maar zonder dat dit enig resultaat had.

Naar alle waarschijnlijkheid had men buiten het vertrek de stroom kunnen verbreken.

Het volgende ogenblik echter scheen een niet al te helder schijnsel op een deel van de muur en dat was afkomstig uit de zaklantaarn van Brand, die half-luid mompelde:

— Hier is althans wat licht, maar het noodlot wil, dat mijn batterij zo goed als uitgeput is!

— Dan kunnen wij slechts hopen, Charles, hier een weg naar buiten te vinden, alvorens die batterij ons begeeft, fluisterde Raffles op ernstige toon. Houd je goed, jongens.

— Wil ik een deur openlopen, mylord, stelde de reusachtige Henderson voor.

— Er vallen geen deuren meer open te lopen, James, want ze zijn er niet meer. Of liever, ze zijn vervangen door betonnen muren. Ik vraag mij af, hoe wij hier zullen weggkomen.

— Je hebt mij gesproken van een luikje boven de deur, hernam Brand mismoedig.

— Dat luikje is een hand breed, Charles! Je weet hoeveel bewondering ik altijd voor je slanke lijn heb gehad, maar ik vrees, dat zelfs jij daar niet zou kunnen passeren. Ik... vlug! Doof je lamp!

Brand volgde onmiddellijk het bevel op, ofschoon hij niet begreep waarom het gegeven was en op hetzelfde ogenblik was het vertrek weer stikdonker.

Maar niet lang!

Er klonk een zacht, schuivend geluid, en Brand begreep instinctmatig, zonder het zeker te weten, dat nu op datzelfde ogenblik het kleine luik moest opengaan, waarover hij het zoeven had gehad.

Hij stond nog in beraad, of hij maar niet op goed geluk in die richting zou schieten, toen plotseling een felle lichtstraal naar beneden schoot, die met tergende langzaamheid het gehele vertrek begon af te tasten en beurtelings de drie mannen bestraalde, die bijna verblind werden door het felle licht.

Zijn ogen met zijn linkerarm beschutend, hief Brand de rechterarm op en schoot snel achter elkaar tweemaal zijn revolver af, maar slechts een hoonlachje was het antwoord en een welbekende stem zel spottend:

— Verschiet jij je kruit maar, jonge man! Ik zie tot mijn genoegen, dat jullie alle drie nog levendig en vol ondernemingslust bent. Ik geef jullie nog een half uur, want ik werk niet erg graag overhaast en dan mag de chauffeur Har-

per eens constateren of een zeker gifgas werkelijk de kwaliteit heeft, die ik er aan toeschrijf. En ik zweer, dat jullie daarna verdwijnen zult, alsof jullie nooit had bestaan, ellendige spionnen. Dit huis heeft meer geheimen dan jullie denkt, en beneden, in de kelder is een klein, electrisch oventje, waarmee ik kans zie, zelfs dat grote gedrocht daar, tot een handvol stof te herleiden!

Op dat ogenblik schoot Brand nogmaals. Weer op goed geluk. Maar ditmaal moest de kogel zo dicht in de nabijheid van die duivelse spotter terecht zijn gekomen, dat hij het blijkbaar niet raadzaam achtte het toeval langer te tarten.

Het luikje ging met een harde slag dicht en de drie mannen bevonden zich weer in de duisternis.

— Maak licht, Charles! beval Raffles op zachte toon. En de hemel geve, dat je batterij het lang genoeg uithoudt. Wij moeten zo vlug mogelijk voortmaken, ook nog om een andere reden. Hij heeft ze zoeven zelf genoemd, die kleine satan.

— Maar hoe kunnen we hier in vredesnaam uitkomen? vroeg Brand, die zijn lantaarn weer had aangeknipt.

— Er is natuurlijk slechts één bruikbare uitweg, Charles, en dat is dezelfde, die Dorcas gevolgd is zoeven, op een voor mij nog altijd raadselachtige manier, tenzij het oude schepsel in zijn dienst, door jullie niet behoorlijk is gebonden of zich toch heeft weten vrij te maken en het mechaniek in werking heeft gebracht, dat hem eensklaps deed verdwijnen. Laten wij eens zien hoe het werkt. Hier met je lantaarn, Charles!

De drie mannen waren achter de tafel getreden.

De stoel was verdwenen en niet weer teruggekeerd!

Raffles bukte zich, bekeek aandachtig de planken van de houten vloer en fluisterde:

— Het is duidelijk te zien, dat twee planken tesamen in sponningen lopen,

en daarop was de stoel onwrikbaar vastgemaakt. Hier is nog iets te vinden van de smeer, waarmee die sponningen glad werden gehouden. En nu de kast!

Raffles liep op de met koper beslagen kast toe, hij wilde er reeds de hand op leggen, toen een van die zonderlinge ingevingen, die hem vaak invielen als een waarschuwing uit een onbekende wereld, hem eensklaps zijn vinger deed terugtrekken, alsof hij zich aan gloeiend ijzer gebrand had.

— James, heb je je voltmeter bij je?

— Die laat ik maar zelden uit mijn zak, mylord. Hier is hij!

De stift had nog nauwelijks de kastdeur bereikt, of de naald sloeg door, tot hij stuitte met een zonderling tikkend geluid en terugviel!

Raffles liet onmiddellijk het instrument los en zei laconiek:

— Doorgeslagen! De kast is van staal en staat onder een zo sterke stroom, dat het instrument van onze James er geheel onbruikbaar door is gemaakt.

— Dan moeten wij dadelijk de voedingskabel doorknippen, mylord, en reeds hield Henderson een kleine kniptang in de handen, waarvan de greep uit eboniet was vervaardigd.

— Onmogelijk, James! De kast sluit tegen de wand aan, reikt tot aan de grond, en de stroom wordt er door de muur aan de achterzijde heengevoerd.

— Maar wat dan? vroeg Brand wanhopig. Hoe kunnen wij de stroom afleiden, bijtijds?

— De lichtleiding, riep Henderson opgewonden, en reeds gingen zijn blikken langs de wanden, zoekend naar de dunne draad.

— Die draad is te zwak, James, maar wacht eens, zei Raffles levendig, en hij stapte op de schrijftafel toe, waarop een zeer zware, bronzen lamp was geplaatst en greep naar het dikke, electrische leidingsnoer, dat van de lamp naar een gewoon wanstopcontact voerde.

Hij bekeek het snoer en zei verheugd:

— Dit snoer is eigenlijk veel te zwaar voor een leeslamp, het heeft een dikke kern en zou kunnen dienen voor... desnoods voor een kleine motor van 4 of 6 ampère.

In een ommezien had Raffles het snoer van de lamp losgemaakt. Met het zakmes van Henderson schraapte hij de koperen kern blank, en toen bestond er nog een ogenblik van bange onzekerheid of het snoer wel lang genoeg zou zijn.

Brand slaakte een zucht van verlichting, het snoer had geen drie centimeters korter mogen zijn, maar zoals het was, was het juist toereikend. Raffles omwikkelde zijn hand eerst in de gummiregenjas, die hij gedragen had, greep vervolgens de geïsoleerde tang, die Henderson hem toestak, vatte het snoer bijna geheel bij het einde vast en bracht onversaagd de blankgeschraapte koperen kern in aanraking met het staal van de kast.

Hij kreeg een hevige schok, een blauwe vlam verblindde de drie mannen voor een kort ogenblik, er volgde een hevige knal, maar de kast was ontladen!

— Maar hoe krijgen wij haar nu open? fluisterde Brand wanhopig. Wij hebben er de instrumenten niet voor bij ons.

— Maar ik heb ze! antwoordde Raffles laconiek. Dacht je soms, dat ik op zulke ondernemingen uitging, zonder mij behoorlijk te wapenen. James, jij bent het sterkst van ons allen, neem deze borstboor en tracht het slot zo snel mogelijk uit te boren, terwijl mijnheer Brand en ik de scharnieren eens zullen onderzoeken.

De drie mannen togen zwijgend aan het werk, bij het steeds zwakker wordend licht van de zaklantaarn.

En het bleek al spoedig, dat de kast van dik staal was gemaakt en dat de scharnieren zelfs in het geheel niet te bereiken waren, zij waren in het staal ingelaten.

Raffles en Brand waren dus wel verplicht werkeloos toe te zien, hoe het boorijzer zich een weg baande door het staal van een der kastdeuren.

Het werk scheen hem echter veel inspanning te kosten, want tot zijn verwondering zag Brand, hoe de reus herhaaldelijk moest ophouden en zijn bezweet voorhoofd drogen.

— Dat komt, omdat hij sneller moet ademen dan wij, Charles, fluisterde Raffles zacht. Het gas begint zijn invloed te doen gevoelen. Merk je nog niets?

— Je hebt gelijk, de lucht is zwaar om in te ademen. Maar wij moeten toch de opening kunnen vinden, waar door het gas binnendringt.

— Houd op met die dwaasheden, Charles, riep Raffles, bijna toornig. Denk je dat Dorcas een uitlaatpijp heeft aangebracht van de grootte en het uiterlijk van een pompkraan? Waarschijnlijk bevindt de opening zich onder een of ander niet te verplaatsen meubel. Wij moeten zo vlug mogelijk hier voortwerken, dat is alles. Laat mij je aflossen, James. De adem zal je aanstonds begeben.

Henderson wilde zich nog verzetten, maar Raffles nam hem het gereedschap af, plaatste de boor tegen zijn borst en draaide aan de zwengel, die de beweging versneld overbracht op het boorijzer.

De kring van gaten was nog niet geheel gereed, toen plotseling, geheel onverwacht, de lamp zich begaf en de drie mannen opnieuw in duisternis waren gehuld.

In deze duisternis knarste het boorijzer en dat was het enige geluid, dat men hoorde, behalve de moeilijke, rasperige ademhaling van de reus, die juist door zijn volbloedigheid en zijn kracht, het eerst en het meeste leed onder de invloed van het gas.

Raffles moest op de tast voortwerken, want het was natuurlijk uitgesloten, dat men in deze kamer, die zich langzaam, maar zeker met gifgas vulde, waarvan

de samenstelling niet volmaakt nauwkeurig bekend was, een lucifer mocht ontsteken.

En eindelijk moest ook Raffles, met kloppende slapen en een ellendig wee gevoel in armen en benen, ophouden.

En toch was de kring van gaten nog niet gesloten.

— Ik zal er nog twee moeten boren, zei Raffles, wankelend tegen de kast leunend.

— Maar hebben wij daar de tijd wel voor? fluisterde Brand. Het is alsof er met een priem in mijn hersens wordt gestoken. Toch moet er wat lucht door die gaten naar binnen dringen...

— Tenzij de ruimte achter deze kast ook afgesloten is, Charles, voltooid Raffles de zin. James, er is nog maar één enkel middel, en ik doe beroep op je spierkracht. Hier is een stalen breekijzer. Plaats het ergens in de kring van gaten en tracht zo het slot uit de opening te forceren.

De reus voelde zich het stalen instrument in de hand drukken. Hij zei eenvoudig:

— Ik voel mij niet zo sterk als anders, mylord, ik heb het danig benauwd, maar ik zal mijn best dóen.

Hoe lang de reus wrong en rukte, niemand had het naderhand kunnen zeggen, maar plotseling, na een hijgende zucht van de reus, viel er, met een dof gerucht en een hevig gekraak, iets op de houten vloer en hij hoorde Henderson kuchend fluisteren:

— De deuren zijn open!

Op hetzelfde ogenblik, dat Raffles de beide stalen deuren naar zich toetrok en Brand bijna gestruikeld was over de zware stoel, die daar vlak achter de deuren was achtergebleven, ging het luikje boven de deur eensklaps weer open, een krijsende vloek weerklonk, en een lichtbundel, veel minder sterk echter dan de eerste keer, doorzocht het vertrek en bleef voor een ogenblik rusten op de drie juist in de kast verdwijnende mannen.

Er kraakte een schot en de kogel schampte af tegen de stalen wand van de zogenaamde kast.

Zij bleek van achteren slechts afgesloten door een eenvoudige houten deur, en hoewel gesloten met een zwaar slot, was een enkele schouderdruk van de reus voldoende om haar krakend in splinters te doen vliegen.

En eensklaps, in de kale ruimte, waar ze zich thans bevonden, begonnen een aantal elektrische lampen eerst knipogend te flakkeren, om dan helder op te lichten.

— Hoe is dat mogelijk? riep Brand. Ik meende, dat de stoppen waren doorgeslagen.

— Alleen die van het stadsnet, Charles. Maar die schelm heeft een elektrische centrale voor eigen gebruik, naar het schijnt. Hoor maar, het zoemen van de dynamo!

Het diepe gegons van een dynamo, waarschijnlijk in een aangrenzend vertrek, nam snel in kracht toe. Bliksemsnel rukte Raffles de enige deur open, die het vertrek rijk was, een kale kelderachtige ruimte, met wanden van beton.

De twee mannen volgden hem op de voet. Zij stonden nu in een vertrek, groter nog dan het eerste, en dat er uitzag als een elektrische centrale van een of andere kleine fabriek.

Er stond een ruwoliemotor, gekoppeld aan een dynamo van behoorlijke afmetingen en het gonzen werd veroorzaakt door het klepperend suizen van een brede drijfriem over twee riemschijven.

Bij een van die machines stond Dorcas en nimmer had hij zoveel geleden op een boosaardige aap, als toen hij zijn smal gezicht toewendde naar de deur, waardoor de drie mannen waren binnengetrepen.

Met zijn linkerhand hield hij een zwarte hefboom omklemd, die hij langzaam naar zich toehaalde.

Zijn tanden blikkerden, als die van een wild paard, in zijn grijzende mond, toen hij met de rechterhand zijn revol-

ver trok en zonder een woord te zeggen op Raffles schoot.

De kogel ging op een streep langs diens hoofd, maar voor een tweede schot kreeg Dorcas de gelegenheid niet meer.

Het was Brand, die van de heup af vuurde en het wapen in de hand van de moordenaar stukschoot.

Op hetzelfde ogenblik drongen de drie mannen met opgeheven revolvers op hem in.

Toen stiet Dorcas een langgerekt gehuil uit, dat akelig weerklonk tussen de betonnen wanden, hij keek de indringers met uitpuilende ogen aan, toen richtte hij zich op, zo hoog zijn kleine gestalte het hem veroorloofde, een knetterende vloek brak los uit zijn keel, en met de volle, blote hand omvatte hij met woeste vastberadenheid een der koperen stangen, die uit een der machines te voorschijn stak.

Het was alsof hij plotseling tot een blauwe vlam werd; hij schreeuwde niet eens, maar viel als een blok voorover,

terwijl het plotseling weer duister werd en nu voorgoed.

De kleine demon had zich door een verkeerde greep zelf geëlectrocutioneerd!

Zwijgend en half op de tast, terwijl Brand slechts nu en dan een lucifer aanstak, vonden de drie mannen de weg naar de vestibule, zonder iemand te ontmoeten.

Toen Raffles de hand reeds op de deurknop had gelegd, vroeg Henderson, nog wankelend op zijn benen:

— Neem mij niet kwalijk, mylord, maar staat er in die gaskamer niet een aardig stalen kastje...

— Ik weet wat je zeggen wil, James. Maar het is niet mijn gewoonte, doden te plunderen. Dat geld zal wel overgaan in handen van advocaat Stuff. En als dat het geval is, kunnen wij nog wel zien wat wij doen, maar dat is de toekomst en ook ik kan niet in de toekomst lezen, mijn jongen! En nu voorwaarts en naar huis. Een buitengewoon slecht mens heeft zijn boete betaald!

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Een mislukte ontvoering

LORD LISTER

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS :

Te bestellen bij : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

2001. — Een Millioenen-erfenis.
2. — De gestolen Dolk.
3. — Een Inbraak met gevolgen.
4. — Het Verwisselde Lijk.
5. — Zonderlinge Epidemie.
6. — Een droeve Huwelijksdag.
7. — De Wraak der K. K. K.
8. — Twee Doodsvijanden.
9. — De Meester herleeft.
10. — De Bende van de Gouden Sleutel in de val.
11. — Raffles en Amor.
12. — Nicholson juicht te vroeg.
13. — De Broeder van Nicholson.
14. — Avontuur in België.
15. — De Moord in Kamer 13.
16. — Aan de Marteldood ontsnapt.
17. — Het Meisje met de blauwe ogen.
18. — De Strijd om het Geheim.
19. — Naar het Goudland.
20. — Bloed en Goud.
21. — De buitenste Duisternis.
22. — De Waanzinnige.
23. — De gestole claim.
24. — De bergduivel.
25. — De Goud-fee.
26. — Onrust op Holderness Hall.
27. — Het Geheime Document.
28. — De Redding van «Goudhaar».
29. — «Goudhaar».
30. — De Smokkelkoningin.
31. — De Misdad in de trein.
32. — De Revue-Girl.
33. — Professor Shirley.
34. — De Kit van Wong Li.
35. — De Gewaande Radjah.
36. — De Geheimzinnige Tempelstad.
37. — De Duivels van de Gele Zee.
38. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi.
39. — Vijftig tegen één.
40. — Ilona, de avonturierster.
41. — De Kelder des Doods.
42. — De onverwachte terugkeer.
43. — Rode Bill krijgt een lesje.
44. — De Stem van het Verleden.
45. — Zwarte Anna.
46. — Het Juweel van Prins Omar.
47. — Gevaarlijk spel.
48. — Het Goud van de Metropolitanbank.
49. — De Bende van Myra Bonati.
50. — Merry-Kid de verklikker.
51. — Het Verlaten Slot.
52. — De Riolen van Parijs.
53. — Rovers en Verraders.
54. — Een documentenjacht.
55. — De Verijdelde Ontvoering.
56. — Liefde, Paarden en Bandieten.
57. — Een Mislukte Samenzwering.
58. — De Kooi des Doods.
59. — Jacht op Fortuin.
60. — De Gouden Wisselbeker.
61. — Een Fatale Vrouw.
62. — Een moderne Blauwbaard.
63. — Een Geheimzinnige Moord.
64. — Een Spaans Drama.
65. — Een merkwaardige diefstal.
66. — Spoken op Marshy Manor.
67. — Chantage en Hypnose
68. — De Lokstem van het Goud
69. — Het geheim van de Boekenkist
70. — Het Revolutie Complot
71. — Het Verlaten Huis
72. — Het Spel met de Dood
73. — Het Verstoorde Feest
74. — Russisch Goud
75. — Eer. Moderne Robinson
76. — De Moord in Fenchurch Street
77. — Het Violwonder
78. — De Raadselachtige Moord
79. — Een Avontuur in China
80. — De Verborgene Schat
81. — De Chinese Schatkamer
82. — De Bende van de Gouden Ster
83. — Sensatie in de Opera
84. — De Folterkelder
85. — De Bedrieger bedrogen
86. — De Geheime van Parijs
87. — Speelzucht en Misdad
88. — De Diamanten Spin
89. — Een duivelse Uitvinding
90. — Parijse auto bandieten
91. — Het Trio Desmond.
92. — Een Sensationele Bokswedstrijd.
93. — Als het Goud lokt.
94. — Sneeuw, Goud en Bandieten.
95. — Wie was de Derde Man?
96. — 't Kostbare Fabrieksgeheim
97. — De Ontvoerde Diplomaat
98. — Rumoer om de Derby
99. — Gevaren van de Wereldstad
100. — Moderne Piraten
101. — Het Filmkasteel
102. — Het lijk in het Spoorwegdepôt
103. — Een Onderaards Drama
104. — De Verzonken Metropolis
105. — De Vreemde Chauffeur
106. — De Moord in het Cabaret
107. — De Negende Steen
108. — Onraad in Hollywood
109. — Ossenkop ; gang 5
110. — De bende van «de Ratten»
111. — Het Avontuur in Hollywood
112. — De Bende van de Gouden Spin
113. — Irma Sandrina
114. — In de val gelokt
115. — Om een kwart miljoen dollars
116. — De Giftgas-centrale

IN VOORBEREIDING :

117. — Een mislukte ontvoering
118. — De Verdwenen Kleindochter